

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเป็พติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเป็พติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

บทนำสู่เอเฟซัส: ชื่อทางการของหนังสือเล่มนี้ “จดหมายฝากของเปาโลผู้เป็นอัครสาวก ถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส” บอกชัดเจนว่าใครเป็นผู้แต่งหนังสือเล่มนี้ เป็นที่ยอมรับกันว่า เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ขณะติดคุกครั้งแรกที่กรุงโรม อาจประมาณปี ค.ศ. 64 นี่น่าจะเป็นจดหมายฝากฉบับแรกที่ท่านเขียนในคุก หลายคนเชื่อว่าเปาโลฝากจดหมายฉบับนี้ไปกับที่คิกัสพร้อมกับจดหมายฝากไปถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสีและถึงฟีเลโมน ถึงแม้ว่าเปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส แต่จดหมายฝากฉบับนี้ก็มิได้มีลักษณะเป็นส่วนตัวน้อยกว่าจดหมายฝากฉบับอื่นๆของท่าน กระนั้น มันก็เต็มไปด้วยหลักคำสอนที่สำคัญๆ ครั้งแรกของจดหมายฝากฉบับนี้เน้นเรื่องหลักคำสอนเป็นหลัก โดยมีแนวคิดสำคัญคือ การอยู่ ‘ในพระคริสต์’ สามบทสุดท้ายเกี่ยวข้องกับกฏปฏิบัติมากกว่า โดยเน้นเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน นอกจากนี้จดหมายฝากฉบับนี้ก็มีความจริงที่สำคัญเกี่ยวกับคริสตจักรมากกว่าจดหมายฝากฉบับอื่นๆของเปาโล

ภาพรวมของเอเฟซัส 1: หลังจากการเกริ่นนำและทักทายแบบสั้นๆแล้ว เปาโลก็พุ่งตรงสู่ความจริงที่สำคัญเลย บทนี้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับตำแหน่งของเรา ‘ในสวรรค์’ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งตำแหน่งของเราในพระคริสต์ บทนี้ปิดท้ายด้วยสรุปย่อเกี่ยวกับคำอธิษฐานของเปาโลเพื่อพวกเขา

อฟ 1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สัจย์ชื่อในพระเยซูคริสต์ อัครสาวกท่านนี้เริ่มต้นบอกว่าท่านเป็นใครทันที ธรรมเนียมในสมัยนั้นมีอยู่ว่า ผู้แต่งจดหมายจะ ‘เซ็น’ ชื่อของตนไว้ ตอนต้นของจดหมายมากกว่าจะเป็นตอนท้ายของจดหมายเหมือนอย่างเราทำกันในสมัยนี้ ท่านเรียกตัวเองว่าเป็น “อัครสาวกของพระเยซูคริสต์” ความเป็นอัครสาวกของท่านเป็น “ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า” และเห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้เลือกที่จะเป็นเอง จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง (1) “วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส” และ (2) “ผู้สัจย์ชื่อในพระเยซูคริสต์” วลีหลังน่าจะขยายความวลีแรกมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผู้ที่อ่านจดหมายฝากฉบับนี้โดยตรงคือ คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส แต่มันก็ถูกเขียนถึง “ผู้สัจย์ชื่อในพระเยซูคริสต์” ตลอดทุกยุคทุกสมัย น่าสังเกตว่าเปาโลบรรยายถึงคริสตจักรว่าเป็น วิสุทธิชน คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮาเกียออส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์’ เพราะคริสตจักรแท้คือ คนเหล่านั้นที่อยู่ ‘ในพระคริสต์’ และเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ มันจึงเป็นคำเหมือนที่ใช้เรียกคนที่รอดแล้วนั่นเอง หากในแง่ที่เฉพาะเจาะจงแล้ว คำนี้ก็ใช้เรียกคนเหล่านั้นที่ชีวิตบริสุทธิ์จริงๆ นี้ไม่ได้สื่อถึงความบริสุทธิ์สำหรับผู้คนของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้เท่านั้น แต่สื่อถึงความสำคัญของความสัจย์ชื่อด้วย รากฐานของความสัจย์ชื่อดังกล่าวคือ สิทธิพิเศษของการอยู่ในพระเยซูคริสต์

อฟ 1:2 คำทักทายนี้เรียบง่ายและเป็นแบบฉบับเฉพาะของจดหมายฝากส่วนใหญ่ของเปาโล ท่านทูลขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด ถึงแม้เป็นคำทักทายที่ปกติธรรมดา แต่เราก็ไม่ควรมองข้าม

มัน ถึงแม้ว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว โดยพระคุณคงจะกล่าวต่อไปในจดหมายฝากฉบับนี้ แต่พระคุณของพระเจ้ก็เป็นพระพรที่ต่อเนื่องซึ่งมีให้แก่เราตลอดการเดินทางของชีวิตคริสเตียน

คำที่แปลว่า **พระคุณ** (*คาริส*) ในความหมายที่แคบที่สุดคือ ‘ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ’ ในความหมายที่กว้างกว่าของมัน กินความตั้งแต่พลังกำลัง ไปจนถึงความเมตตา และความช่วยเหลือ ดู ฮีบรู 4:16 การไม่สนใจในพระคุณที่พระเจ้าประทานให้ตลอดการเดินทางของชีวิตคริสเตียนก็เป็นสัญญาณบอกเหตุที่แน่นอนที่บ่งชี้ถึงการไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ พระคุณของพระองค์สามารถครอบคลุมและช่วยเหลือความต้องการทุกอย่างที่เรามี เรื่องของ *สันติสุข* ก็มีผลที่ตามมาอันลึกซึ้งเช่นเดียวกัน ในบริบทนี้มันน่าจะหมายถึงสันติสุขของพระเจ้า การมีสันติสุขของพระเจ้าในใจของเราเป็นพระพรอันอุดมจริงๆ ซึ่งตรงข้ามกับความ กระวนกระวาย, ความกลัว, ความท้อใจ, ความหุดหู่และอารมณ์ต่างๆที่ไม่ดี สันติสุขย่อมมาก่อนความสุข เปาโลจึงทูลขอคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณอันมีค่ายิ่งและลึกซึ้งสองประการนี้ให้มีแก่ผู้อ่านของท่านในตอนนั้นและในตอนนี สองสิ่งนี้จะมาถึงเราเมื่อเราเข้าใกล้พระคริสต์

อฟ 1:3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการในสวรรคสถานโดยพระคริสต์ หลังจากออกความเห็นเกริ่นนำไปสั้นๆแล้ว อัครสาวกท่านนี้ก็พุ่งตรงสู่หลักคำสอนที่สำคัญเรื่องแรกทันที ท่านเริ่มต้นโดยสรรเสริญ “พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คำที่แปลว่า **สรรเสริญ** คือคำกรีก *เอะอูลอเกทอส* ท่านจึงถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรง “โปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการในสวรรคสถานโดยพระคริสต์” ดังที่บทนี้จะเปิดเผยต่อไปในไม่ช้า อัครสาวกท่านนี้จะทบทวนคลังทรัพย์แห่งพระพรฝ่ายวิญญาณต่างๆซึ่งมีให้เราในพระคริสต์ ถึงแม้บางคนจะเน้นเรื่อง “ในสวรรคสถาน” แต่สิ่งที่ควรเน้นตามบริบทมากกว่าคือ “โดย (ใน) พระคริสต์” พระพรเหล่านั้นมีที่มาจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่ๆพระบิดาสถิตอยู่ ดังที่ข้อต่อไปจะแสดงให้เห็น พระพรฝ่ายวิญญาณอันมากมายของเราล้วนมีรากอยู่ “ในพระคริสต์” นอกจากนี้เปาโลก็จะพูดถึงตำแหน่งฝ่ายวิญญาณของเรา “ในพระคริสต์” ด้วย

อฟ 1:4 พระพรอันแรกของเราคือ **ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้** ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก นี่สื่อถึงเรื่องการทรงเลือกอย่างชัดเจน การทรงเลือกนั้นได้เกิดขึ้น “ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก” คำที่แปลว่า **โลก (คอสมอส)** อาจมีความหมายได้หลายอย่าง ไล่ตั้งแต่สังคมของคนที่ไม่รอดไปจนถึงพิภพโลกเอง เราไม่ทราบชัดเจนว่าคำนี้สื่อถึง ความหมายอันแรกหรืออันหลัง ผู้แต่งหนังสือฮีบรูพูดถึงรากฐานของ**แผ่นดินโลก** (ฮีบรู 1:10) แต่ตรงนั้นใช้คำว่า **เขา** ไม่ว่าจะยังไง การทรงเลือกของเราก็เกิดขึ้นในอดีตกาลอันไกลโพ้น

ต่อไปนี้เป็นความเห็นเกี่ยวกับการทรงเลือก พระคัมภีร์กล่าวถึงการทรงเลือก**คนเป็นกลุ่ม** ซึ่งแตกต่างจากการทรงเลือก**เป็นคนๆ** พระเจ้าทรงเลือก**ผู้คน**ในอับราฮัมอย่างไร (คือ ชนชาติอิสราเอล) พระองค์ก็ทรงเลือก**ผู้คน**ในพระคริสต์เช่นกัน (คือ คริสตจักร) ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงเลือกส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ใหม่พูดถึงพระกายของพระคริสต์มากกว่าผู้เชื่อแต่ละคน พวกเขาจนถึงทุกวันนี้เข้าสู่การทรงเลือกโดยการบังเกิด**ฝ่ายเนื้อหนัง** แต่เราทำเช่นนั้น โดยการบังเกิด**ฝ่ายวิญญาณ** เรายังได้รับคำเชิญแบบเปิดกว้างด้วย “ผู้ใดใคร่มาก็มาได้” ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า การทรงเลือกของเรา (คือ คริสตจักร) อยู่ “**ในพระองค์**” แล้ว นั่นคือ **ในพระคริสต์**

ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือว่า การทรงเลือกของเรา**ในพระคริสต์**เป็นไป**เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก** พระเจ้าได้ทรงเลือกเราเพื่อที่เราจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ คำว่า**บริสุทธิ์**อาจหมายถึง ความบริสุทธิ์ในทางตำแหน่งของเราในพระคริสต์ ขณะที่การ “ปราศจากตำหนิต” อาจหมายถึงการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของเรา ไม่ว่าจะยังไง พระเจ้าได้ทรงเลือกเราแล้วเพื่อให้เราเป็นคนบริสุทธิ์ ไม่ใช่แค่ในเรื่องตำแหน่งเท่านั้นแต่ในเรื่องส่วนตัวด้วย นั่นจึงเป็นเหตุว่าทำไมพระองค์ถึงได้ทรงเลือกเรา**ในพระคริสต์**ไว้ตั้งแต่แรก นี่คือการประสงคฺ์ของพระเจ้า

วลีสุดท้าย “**ด้วยความรัก**” น่าจะหมายถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงรักเรา พระองค์ทรงประสงคฺ์ให้เราเป็นคนบริสุทธิ์ แรงงูใจของพระองค์คือ **ความรัก**ของ

พระองค์ พระคุณอันมหัศจรรย์ของพระองค์และพระเมตตาที่ไร้ขีดจำกัดได้หล่อหลอมมาจากความรักของพระองค์

อฟ 1:5 เปาโลจึงเสริมว่า **พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัย** พระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ คำพูดที่ใส่เข้ามาไม่ใช่หัวข้อใหม่แต่เป็นการขยายความ หัวข้อก่อนหน้ามากกว่า คำว่า **ทรงกำหนดเราไว้ก่อน** มักถูกคนเข้าใจผิดบ่อยๆ มันไม่ได้หมายถึงการหลีกเลี่ยงไม่ได้หรือพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ แต่หมายความว่าในอดีตกาลอันไกลโพ้นพระเจ้าได้ทรงวางแผนล่วงหน้าที่จะอุปการะเราให้เป็นบุตรของพระองค์เอง “โดยพระเยซูคริสต์” คำที่แปลว่า **โดย (เดียว)** อาจหมายความว่า ‘โดยทาง’ ได้ด้วย ดังนั้นการอุปการะเราเป็นบุตรจึงเป็นโดยทางพระเยซูคริสต์ เราจึงพูดถึงหลักคำสอนที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า พวกเราเป็นบุตรที่ถูกอุปการะหลายคน ถึงแม้เกณฑ์เรื่องความสัมพันธ์ของเราจะต่างกัน แต่บุตรที่ถูกอุปการะก็มีฐานะถาวรและมั่นคงเหมือนกับบุตรที่บังเกิดมา บุตรทั้งสองแบบได้รับสิทธิพิเศษของการเป็นบุตรอย่างเต็มเปี่ยม

เรื่องของการเป็นบุตร, การทรงเลือก หรือแม้แต่การทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าล้วนเป็นมาตาม**ที่ชอบพระทัยพระองค์** ความหมายก็คือว่า ทั้งหมดนี้เป็นมาโดยความประเสริฐและความกรุณาแห่งพระประสงค์ของพระองค์ เราเห็นถึงพระกรุณาอันแสนมหัศจรรย์ของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ พระพรทั้งหมดนี้ในพระคริสต์และยิ่งกว่านี้เป็นมาโดยพระประสงค์อันเปี่ยมด้วยพระกรุณาคุณของพระองค์

อฟ 1:6 แรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่กว่าในเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือ เพื่อที่เราจะได้เป็นที่**สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์** พระกรุณาอันแสนมหัศจรรย์ของพระองค์และความชอบพระทัยพระองค์ได้บริบูรณ์จนเกิดเป็นการสรรเสริญสง่าราศีแห่ง**พระคุณ**ของพระองค์ การสรรเสริญในบริบทนี้เชื่อมโยงกับพระกรุณาคุณอันเปี่ยมล้น, ความรัก, ความกรุณา และความดีเลิศประเสริฐที่พระองค์ทรงมีต่อเรา เป็นความจริงที่เราควรสรรเสริญพระองค์จริงๆ มันเปี่ยมด้วยสง่าราศีจริงๆ

ดังนั้นโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รัก
ของพระองค์ เรื่องนี้แบ่งบานเหมือนดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอม พระคุณที่พระเจ้าทรงมีต่อเราได้
อวยพรเราในพระคริสต์ (คำที่แปลว่า ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย (คาร์ตอโอ) ในบริบท
นี้หมายความว่า ‘ทรงอวยพร’ ผู้ทรงเป็นที่รักในที่นี้คือ พระคริสต์ อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้น
พระพรฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งทั้งสี่ที่ถูกละทิ้งไว้จึงมาจากพระคุณของพระเจ้าและอยู่ในพระ
คริสต์ ถึงแม้จะถูกปิดบังไว้เล็กน้อย แต่พระพรนี้ก็อยู่ในพระคริสต์อีกแล้ว

อฟ 1:7-8 ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการ
อภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์ 8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น
ให้มีปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ

พระพรต่อไปในพระคริสต์เป็นมาโดย “การไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์” คำไถ่แห่ง
การไถ่ของเราคือพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์ แน่อนที่การไถ่หมายถึง การที่
พระเจ้าทรงซื้อเรากลับมาจากการเป็นทาสของความบาปโดยพระโลหิตของพระเยซู ดังนั้น
พระองค์จึงทรงเป็นญาติที่มีสิทธิไถ่ของเรา นอกจากนี้ โดยทางพระโลหิตที่หล่อออกของ
พระองค์ เราจึงได้รับการอภัยโทษบาปของเรา ดังที่กล่าวไว้ในฮีบรู 9:22 การไหลออกของโลหิต
เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการได้รับอภัยโทษ การอภัยโทษของพระเจ้าขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ อีกครั้งที่
ทั้งหมดนี้เกิดจาก “พระคุณอันอุดมของพระองค์ ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มี
ปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ” ดังนั้นจากพระคุณของพระองค์ไม่ได้มีแค่การอภัยโทษ
เท่านั้น แต่มีปัญญาสุขุมและความรู้รอบคอบด้วย

อฟ 1:9-10 เปาโลกล่าวเรื่องที่ซับซ้อนต่อไป จากปัญญาสุขุมและความรอบคอบของ
พระองค์ พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เราได้รับความลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์
ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง ความหมายก็คือว่า ความลึกซึ้งแห่งพระ
ประสงค์ของพระองค์ได้ถูกเปิดเผยให้เรา รู้โดยทางความดีของพระองค์ซึ่งพระองค์เองได้ทรง
ดำริไว้แล้ว

ความลึกกลับแห่งพระประสงค์ของพระองค์ก็คือ 10 ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์ เราเห็นถึงช่วงเวลา “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว” แต่ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้บอกแน่ชัดว่าช่วงเวลาดังกล่าวคือช่วงเวลาใด มันอาจหมายถึงเวลาในตอนนั้นก็ได้อีก ในกาลาเทีย 4:4 เปาโลพูดถึงเวลากำหนดครบบริบูรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประสูติของพระคริสต์ มันอาจหมายถึงการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ซึ่งจะเป็นเวลากำหนดครบบริบูรณ์จริงๆด้วย อย่างไรก็ตามบริบทต่อไปของเอเฟซัสจะเอนเอียงไปทางการตีความแบบแรกมากกว่า เอเฟซัส 3:4-6 กล่าวชัดเจนว่า ความลึกกลับที่เปาโลกำลังอธิบายก็คือว่า คนต่างชาตินั้นจะเป็นหนึ่งเดียวกับยิวในพระคริสต์ ความหมายนี้ถูกกล่าวชัดเจนในเอเฟซัส 2:12-18 ด้วย

การรวบรวมทั้งสองฝ่ายให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันซึ่งก็อยู่ในพระคริสต์อีกแล้ว ดูเหมือนว่าจะเป็นยิวและคนต่างชาติในคริสตจักร นั้นรวมถึงทั้งคนที่อยู่ในสวรรค์และคนที่อยู่บนโลกด้วย ไม่ว่าจะในกรณีใดมันนำไปในพระองค์

อฟ 1:11 นอกจากนี้ในพระองค์นั้นเรายังได้รับมรดก ดังที่เปาโลกล่าวชัดเจนในโรม 8:17 อันที่จริงแล้วเราเป็น “ทายาทร่วมกับพระคริสต์” เราจะได้รับมรดกนั้นเต็มจำนวนเมื่อเราได้รับสง่าราศี เปาโลกล่าวอีกครั้งว่าเราถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรึงตรองไว้สมกับพระทัยของพระองค์ การทรงกำหนดเราล่วงหน้าในบริบทนี้เกี่ยวข้องกับมรดกที่รอเราอยู่ในพระคำหรือพระประสงค์ของพระองค์ๆ ได้ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้า (คือ คริสตจักร) ให้รับมรดกในพระคริสต์

อฟ 1:12 ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับ การแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราทั้งตอนนี้และในอนาคต ล้วนเป็นไปเพื่อถวายสรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์และพระองค์เองแน่นอนที่ทั้งหมดนี้ถูกแยกตั้งไว้แล้วสำหรับคนที่ได้วางใจในพระคริสต์ก่อน นี่ก็ผ่านทางเข้าสู่พระพรเหล่านี้ทั้งหมด

อฟ 1:13 และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟัง พระวณะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา เปาโลจึงทบทวนสั้นๆว่า ในพระองค์เราได้วางใจหลังจากที่เราได้ยืนยันความจริง คือ ข่าวประเสริฐแห่งความรอดของเรา ในพระองค์เราได้เชื่อและเรา “ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา” เปาโลได้กล่าวแล้วถึงการประทับตราของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใน 2 โครินธ์ 1:22 คราวนี้ซึ่งเป็น ครั้งที่สองของทั้งหมดสามครั้ง ท่านก็ได้กล่าวถึงการประทับตราของพระวิญญาณอีกแล้ว (ครั้งที่สามคือเอเฟซัส 4:30) นี่หมายความว่าหลังจากที่เรารอดแล้ว พระเจ้าก็ได้ทรงประทับตราเราโดย พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์

ในสมัยโรมัน ตราประทับของโรมแสดงถึงสิทธิขาดและสิทธิอำนาจของโรม วิบิจิงมี แก่ใครก็ตามที่ไปยุ่งย่ามกับตราประทับดังกล่าว พิโรชของรัฐบาลโรมจะตกแก่คนๆนั้น ดังนั้น ตราประทับแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงน่าจะหมายถึงความมั่นคงแห่งความรอดของเรา ความรอดของเรานั้นแน่นอน วิบิจิงมีแก่ซาตานและใครก็ตามที่พยายามเอาการไถ่ของเราไป ความเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับ “พระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา” ย่อมหมายถึงพระสัญญาเรื่องพระวิญญาณที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสัญญาไว้ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ดู ยอห์น 14:16-17, 16:7-13

อฟ 1:14 ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรง ใถ้ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์ เปาโลบรรยายต่อไปว่าตราประทับของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา” คำที่แปลว่า มัดจำ (อารราโบน) หมายถึงเงินวางมัดจำ เงินวางมัดจำของมรดกของเราที่ทรงสัญญาไว้คือ ตราประทับของพระวิญญาณบริสุทธิ์บนตัวเรา ไม่มีใครสามารถเอาความรอดของเราหรือมรดกที่ ทรงสัญญาไว้ไปจากเราได้ มันถูกพระเจ้าประทับตราไว้แล้ว การได้รับ “การที่พระองค์ทรงใถ้ไว้แล้วนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์” คือ ความรอดของเราและมรดกที่ทรงสัญญาไว้ยังมาไม่ถึง แต่เรา ได้รับมัดจำของสิ่งเหล่านั้นแล้ว ทั้งหมดนี้ “เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์”

อฟ 1:15 เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้งข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ย่อหน้าต่อไปที่สำคัญของบทนี้ขึ้นต้นด้วย “เหตุฉะนั้น” ต้นฉบับภาษากรีกกล่าวตรงตัวว่า “เพราะเหตุนี้” นี่จึงเป็นผลที่ตามมาของเหตุก่อนหน้า เพราะพระพรทั้งปวงที่เราได้รับแล้วในพระคริสต์ (ดังที่ได้กล่าวโดยละเอียดแล้วในสิบสองข้อก่อนหน้า) เนื้อหาต่อไปจึงตามมา

เปาโลกล่าวต่อไป พอได้ข่าวเกี่ยวกับ “ความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า” และ “ความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง” ของพวกเขา ท่านจึงมีเหตุให้ขอบพระคุณได้ เราเห็นถึงคุณธรรมฝ่ายวิญญาณที่สำคัญสองประการ (1) คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสได้เชื่อในพระเยซูเจ้าแล้ว และ (2) พวกเขาได้สำแดงให้เห็นถึงความรักต่อผู้เชื่อคนอื่นๆ อย่างชัดเจน ดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ใน ยอห์น 13:35 “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” ความรักของพวกเขาที่ปรากฏชัดเจนเป็นคำพยานที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของพวกเขา กับพระคริสต์

อฟ 1:16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงไม่หยุดขอบพระคุณเพื่อพวกเขา และเอ่ยถึงพวกเขาในคำอธิษฐานของท่าน เราเห็นถึงชีวิตในการอธิษฐานของเปาโล มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน ท่านอธิษฐานบ่อยพร้อมกับขอบพระคุณเพื่อผู้ช่วยคนอื่นๆ นี่เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

อฟ 1:17 เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์ต้องยกพระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ เปาโลเปิดเผยให้เราเห็นต่อไปถึงการที่ท่านอธิษฐานเพื่อคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านอธิษฐานเกี่ยวกับ “พระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์ต้องยกพระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี” น่าสนใจที่เปาโลเรียกพระเจ้าว่า (1) ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์ต้องยกพระผู้เป็นเจ้า และ (2) พระบิดาผู้ทรงสง่าราศี ช่าง

เป็นคำบรรยายที่งดงามเกี่ยวกับพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ที่น่าสังเกตอีกอย่างคือ ยศที่ท่านตั้งใจเรียก “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ถึงแม้คำใดคำหนึ่งในสามคำดังกล่าวสามารถบรรยายถึงพระบุตรของพระเจ้าได้อย่างเพียงพอ แต่ทั้งสามคำรวมกันก็ทำให้เกิดยศที่สมบูรณ์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดตามที่พระนามพระเยซูบ่งบอก และพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ตามที่ยศพระคริสต์สื่อ

คำขอของท่านสำหรับพี่น้องชาวเมืองเอเฟซัสก็คือ ขอให้พระเจ้า “ทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์” ความหมายนั้นชัดเจน เปาโลอธิษฐานขอให้พระเจ้าไม่เพียงทรงประทานใจที่ประกอบด้วยสติปัญญาแก่พวกเขาเท่านั้น แต่ให้ทรงประทานใจที่ประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์แก่พวกเขาด้วย ผู้คนของพระเจ้ายังต้องการสิ่งนี้อยู่จนถึงทุกวันนี้

อฟ 1:18-19 และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร 19 และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

เปาโลอธิษฐานขอต่อไปให้ “ตาใจของท่านสว่างขึ้น” คำที่แปลว่า **ใจ** (เดียนอยยา) ในการใช้บ่อยที่สุดหมายถึง จิตใจ ดังนั้นท่านใช้คำเปรียบเปรยอันไพเราะเกี่ยวกับดวงตาของจิตใจเรา ถูกทำให้สว่าง นี่หมายถึงการมีแสงส่องจิตใจเราเกี่ยวกับความเข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้า

โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านอธิษฐานขอให้พวกเขามีความเข้าใจที่รู้แจ้งเกี่ยวกับ (1) “ความหวังแห่งการทรงเรียกของพระองค์” นี่น่าจะหมายถึงความหวังอันยิ่งใหญ่ที่เรามีในฐานะคริสเตียน “การทรงเรียกของพระองค์” น่าจะหมายถึงเรื่องของการเป็นคริสเตียน ดังนั้นท่านจึงอธิษฐานขอให้พวกเขา (และเรา) มีความเข้าใจถ่องแท้เกี่ยวกับความหวังอันยิ่งใหญ่ซึ่งถูกรวมเข้าไว้ด้วย

(2) ท่านยังอธิษฐานขอให้พวกเขาเข้าใจว่า “มรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร” เช่นเดียวกับคำอธิษฐานขอเรื่องแรก ท่านขยายความเพิ่มเติมตรงนี้ว่าพวกเขาและพวกเราจะได้เข้าใจถึงความมั่งคั่งและสง่าราศีของมรดกที่จะมาของเรา

สุดท้าย (3) ท่านอธิษฐานขอให้พวกเขาเข้าใจว่า “ฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ” ดังนั้นท่านจึงกล่าวสรุปคำทูลขอสามประการของท่านเพื่อที่พวกเขาจะได้เข้าใจความยิ่งใหญ่แห่งฤทธานุภาพซึ่งมีให้แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ ฤทธานุภาพดังกล่าวเป็นไป “ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์” มีคำสองคำที่แปลว่า ฤทธานุภาพ ในข้อ 19 คำแรกคือ *คุณามิส* ซึ่งมีความหมายโดยทั่วไปว่า ‘พลังงานที่ถูกปลดปล่อยออกมา’ หรือ ‘พลัง’ อีกคำคือ *คราทอส* ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ‘พลังกำลังมหาศาล’ ดังนั้น ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณที่มีให้แก่เราจึงมาจากพลังกำลังอันไม่รู้สิ้นสุดของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

อฟ 1:20 พลังและพลังกำลังดังกล่าวซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรคสถาน นี่บ่งบอกว่าฤทธานุภาพเดียวกันนี้มีให้แก่เราในชีวิตคริสเตียนของเรา นี่เป็นฤทธานุภาพและพลังกำลังเดียวกันกับที่ขอบพระเยซูให้เป็นขึ้นและตั้งพระองค์ไว้เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

อฟ 1:21 ฤทธานุภาพเดียวกันนั้นได้ยกชูพระเยซูขึ้นสูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครองเหนือศักดิ์เทพเหนืออิทธิเทพเหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ๋ยขึ้น มีไว้ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย นี่บ่งบอกถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์อย่างชัดเจน มีสี่คำที่ใช้กับสิทธิอำนาจทั้งของมนุษย์และของวิญญาณ ได้แก่ เทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ อิทธิเทพ และเทพอาณาจักร นี่ไม่ได้บ่งบอกถึงอำนาจครอบครองของมนุษย์เท่านั้นแต่ยังบ่งบอกถึงจักรวรรดิอันชั่วร้ายของซาตานด้วย กระนั้น พระเยซูคริสต์ได้ทรงถูกยกชูขึ้นเหนืออำนาจและสิทธิอำนาจทั้งปวงในจักรวาล นั่นเป็นความจริง “ในยุคนี้” คำนี้แปลจากคำว่า *ไอโอน* ซึ่งนอกจากแปลว่า ‘โลก’ แล้วยังแปลว่า ‘ยุค’ ด้วย นอกจากนี้ มันยังเป็นความจริงใน

ยุคต่างๆที่จะมาด้วย พระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งทั้งปวง เหตุผลนั้นก็ง่ายนิดเดียว พระเยซูในฐานะที่เป็นพระเจ้า ทรงเป็นส่วนหนึ่งของเทวสภาพ พระองค์จึงทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง

อฟ 1:22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร นอกจากนี้พระเจ้าได้ทรง “ปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์” นี้ น่าจะยกมาจาก สดุดี 8:6 และถูกอ้างอิงใน 1 โครินธ์ 15:27 นี้ น่าจะเป็นการอ้างอิงถึง ปฐมกาล 3:15 แบบอ้อมๆด้วย ที่วันหนึ่งพระเยซูคริสต์จะทรงเหยียบหัวซาตานไว้ใต้พระบาทของพระองค์ นอกจากนี้พระเจ้า “ได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร” นี้บอกชัดเจนว่า พระเยซูทรงเป็นประมุขเหนือทุกด้านของคริสตจักร ถึงแม้ว่าคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสถูกอ้างอิงถึงแบบอ้อมๆในคำทักทายในข้อ 1 แต่ตรงนี้เป็นอ้างอิงถึงมันแบบตรงๆเป็นครั้งแรกของเปาโลในจดหมายฝากฉบับนี้ ความจริงที่ชัดเจนก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นประมุขของคริสตจักร

คำที่แปลว่า **คริสตจักร** แปลมาจากคำว่า *เอ็คเคเลเชีย* และมีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่ประชุมที่ถูกเรียกออกมา’ คำนี้มีที่มาจากเมือง/รัฐของกรีกโบราณซึ่งเป็นประชาธิปไตยแบบล้วนๆ พลเมืองที่เป็นผู้ใหญ่แล้วแต่ละคนเป็นสมาชิกที่มีสิทธิออกเสียง เมื่อจะทำกิจการของเมือง ‘เอ็คเคเลเชีย’ ก็จะถูกเรียกให้มารวมตัวกันและพวกเขาจะลงคะแนนเสียงในเรื่องใดๆก็ตาม คำนี้ซึ่งในตอนแรกมีความหมายทางการเมืองเป็นคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือกประยุกต์ใช้กับสิ่งที่วันนี้เราเรียกว่าคริสตจักร ตามประวัติศาสตร์แล้ว มันหมายถึงที่ประชุมในที่ถนัดที่มองเห็นได้เสมอ ดังนั้นในพระคัมภีร์ใหม่ การใช้คำว่า **คริสตจักร** จึงเป็นคำที่หมายถึงที่ประชุมในที่ถนัดที่มองเห็นได้เกือบทุกครั้ง

คริสตจักรสากล ที่ใหญ่โตและลึกลับและมองไม่เห็นไม่ถูกพบในพระคัมภีร์ใหม่เลย คริสตจักรในรูปแบบนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อคริสตจักรทั้งหมดรวมตัวกันในสง่าราศีวันหนึ่งเมื่อมีการรับขึ้นในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์ ดังนั้น การใช้คำนี้ในพระคัมภีร์ใหม่จึงมีความหมาย

ท้องถิ่นไม่ใช่สากล, มองเห็นได้ไม่ใช่มองไม่เห็น และจับต้องได้ในหลายพื้นที่ไม่ใช่ลึกลับ พระเยซูทรงเป็นประมุข (ศิรัษะ) ของคริสตจักร

อฟ 1:23 ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน คริสตจักรเป็น “พระกายของพระองค์” นี้ไม่ได้หมายถึงพระกายของพระองค์จริงๆอย่างแน่นอน แต่หมายถึงกลุ่มผู้เชื่อในคริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่งต่างหาก คริสตจักรท้องถิ่นจึง “เต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์” ในชุมชนหรือละแวกใดๆ คริสตจักร “เต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน” ดังนั้นในคริสตจักรท้องถิ่นจึงมีความเต็มบริบูรณ์ของพระองค์ผู้ทรงสามารถเติมเต็มผู้เชื่อทุกคนได้ในทุกหนทุกแห่ง อีกครั้งที่พระเยซูทรงเป็นศิรัษะของคริสตจักรท้องถิ่น

ภาพรวมของเอเฟซัส 2: ความจริงอันยิ่งใหญ่สองประการถูกพบในบทนี้: (1) แก่นแท้ของการถูกสร้างใหม่โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และ (2) ความลึกลับที่ถูกเปิดเผยเกี่ยวกับการที่ทั้งยิวและคนต่างชาติได้ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้วในพระคริสต์ในคริสตจักร

อฟ 2:1 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป อัครสาวกท่านนี้ขึ้นต้นบทนี้ด้วยด้วยเรื่องที่คลุมเครือ วลีที่ว่า “พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่” ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับภาษากรีกและไม่ปรากฏจนถึงข้อ 5 อยากรู้ก็ตาม เพราะว่าเรื่องนี้ถูกบอกเป็นนัยและเพราะกระแสความคิดที่นำไปสู่จุดนั้นมีความซับซ้อน พวกผู้แปลจึงใส่วลีนี้เข้าไปเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจน ความเชื่อตรงของพวกเขาก็ถูกแสดงออกในการที่พวกเขาทำวลีนี้เป็นตัวเอียง (ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ) ความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำๆนี้มีในข้อ 5

เปาโลเริ่มต้นด้วยการพูดถึงความจริงเกี่ยวกับผู้อ่านของท่านรวมถึงตัวพวกเราด้วย พวกเขาและพวกเราต่าง “ตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป” คำกริยาจริงๆแล้วอยู่ในรูปกาลปัจจุบันและมีความหมายว่า “ซึ่งตายแล้ว” ดังนั้น ความหมายตามตัวอักษรก็คือ ‘และท่านทั้ง

หลายซึ่งตายในการละเมิดและการบาป' คำที่แปลว่า การละเมิด (พาร์พโตมา) มีความหมายว่า 'การพลาดพลั้ง' หรือ 'หันเห' ไปจากความจริงหรือความชอบธรรม มันเป็นคำเหมือนของคำว่า ความไม่ชอบธรรม คำที่แปลว่า การบาป แปลมาจากคำที่พบบ่อย ฮามาร์เทีย ความหมายหนึ่งของคำนี้คือ 'พลาดเป้า' ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ก่อนที่เราได้รับความรอด เราล้วนตายฝ่ายวิญญาณเพราะความไม่ชอบธรรมและความบาปต่างๆ

อฟ 2:2 **ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยประพฤติตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง**

ช่วงเวลาที่สภาพนี้เกิดขึ้นถูกบอกว่าเป็น "ครั้งเมื่อก่อน" นั่นหมายถึงก่อนที่เราได้รับความรอด ตอนนั้นเราและพวกเขาดำเนิน คือ ดำเนินชีวิตตามอิทธิพลสามอย่าง: (1) "ตามวิถีของโลกนี้" วิถีนี้มีอะไรสอนเรา คำที่แปลว่า วิถี (ไอโอน) ซึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'ยุค' หรือ 'สมัย' ความหมายก็คือว่า ก่อนที่เราได้รับความรอด เราดำเนินชีวิตตามยุคสมัยและความนิยมของโลกนี้ ดังที่เปาโลได้ตักเตือนเราให้ระวังการทำเช่นนั้นใน โรม 12:2 เราในตอนนั้นเคยทำตามอย่างชาวโลกนี้ คำที่แปลว่า โลก คือ คอสมอส ซึ่งหมายถึง 'สังคมและวัฒนธรรมของคนที่ไม่รอด'

จากนั้นอัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปว่า ตอนนั้นเราดำเนินชีวิต (2) "ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ" ดังที่จะเปิดเผยให้เห็นชัดเจนในไม่ช้า เจ้าที่ว่าเป็นไม่ใช่ใครอื่นเลยนอกจากซาตาน การพูดถึง "อำนาจในย่านอากาศ" ไม่ได้หมายถึงแรงของสายลม (คำที่แปลว่า อำนาจ คือ เอ็กซออุเซีย ซึ่งมีความหมายว่า 'สิทธิอำนาจ' มากกว่า) แต่มันเป็นอำนาจที่ถูกเข้าใจโดยคนที่เปื่อยและต่างชาติว่าหมายถึงจักรวรรดิของกูดิฟีปีศาจซึ่งอาศัยอยู่ในชั้นบรรยากาศ ทั้งยิวและคนต่างชาติต่างเชื่อว่าที่สิงสถิตของพวกกูดิฟีปีศาจคือ ชั้นบรรยากาศ ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ก่อนที่เราได้รับความรอด ชีวิตของเราได้รับอิทธิพลอย่างมากจากพญามาร ถึงแม้ว่ากิจการของมันเป็นเรื่องลึกลับ แต่อิทธิพลของมันก็เป็นของจริง

เปาโลกล่าวขยายความเจ้าที่ว่านี้ โดยบอกชัดเจนว่าเจ้าผู้นี้เป็นใคร มันไม่ใช่ใครอื่น นอกจาก “วิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” เราเห็นถึงการทำงานของพญามาร (ก) มันเป็นวิญญาณ (ข) คำที่แปลว่า **ครอบครอง** (*อะเนิร์เกะ โอ*) สามารถมีความหมายตรงตัวได้ว่า ‘ให้พลังงาน’ ดังนั้นเราจึงถูกสอนว่า พญามารคอยให้พลังงานฝ่ายวิญญาณแก่ชาวโลก นอกจากนี้ (ค) ชาวโลกยังถูกบอกด้วยว่าเป็น “บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” คำที่แปลว่า **การไม่เชื่อฟัง** (*อาพะอะริเซเอีย*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘การไม่เชื่อ’ ความหมายรองของคำนี้คือ การไม่เชื่อฟัง เป็นความจริงที่โลกเป็นสังคมและวัฒนธรรมของคนไม่เชื่อ

อฟ 2:3 **เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามคัมภีร์ของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น**

ย้อนกลับไปอ้างอิงถึง “บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” (คือ ชาวโลก) ท่านเตือนความจำเราว่า “เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้น” คำที่แปลว่า **ประพฤติ** (*อนาสเตระ โฟ*) หมายถึง รูปแบบการใช้ชีวิตหรือความประพฤติของคนๆหนึ่ง คำบอกเวลา “เมื่อก่อน” หมายถึง ก่อนที่เราได้รับความรอด ดังนั้น รูปแบบการใช้ชีวิตของเราในตอนนั้นจึงสอดคล้องกับชาวโลกที่อยู่รอบตัวเรา

ในทำนองเดียวกัน เปาโลกล่าวว่า ในตอนนั้นวิถีชีวิตของเรา “ประพฤติตามคัมภีร์ของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ” ท่านหมายถึงธรรมชาติเก่าของเราที่บาปหนา ซึ่งปกติแล้วเรียกว่า **เนื้อหนัง** ก่อนกลับใจรับเชื่อ **โหมคการ** ทำงานของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่คือ การดำเนินชีวิตตาม**คัมภีร์** นั่นคือ ความปรารถนาของเนื้อหนัง คือ **กระทำตามความปรารถนา** (คือ เจตจำนงของธรรมชาติเก่าที่บาปหนาและความคิดแบบเนื้อหนัง) นี้เปิดเผยถึงการทำงานของเนื้อหนัง วิธีการทำงานของมันเกี่ยวข้องกับ**ความปรารถนา**ต่างๆที่มุ่งทำให้ตนเองพอใจทั้งในด้านจิตวิญญาณและด้านความคิด ดังนั้น ตามสันดานเราจึงเคยเป็น “บุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น” นี้ น่าจะหมายถึงบั้นปลายของ

ความบาปซึ่งเป็นพระอาชญาของพระเจ้าในนรกตามที่มีบรรยายไว้ใน ยอห์น 3:36 ดังนั้น เปาโล ในสามข้อนี้จึงแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลสามประการที่ส่งผลต่อการกระทำของคนไม่เชื่อ: (1) โลก, (2) พญามาร และ (3) เนื้อหนัง อิทธิพลที่เสื่อมทรามทั้งสามประการนี้ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้

อฟ 2:4 เราเห็นถึงการเปรียบเทียบความต่างอันเด่นชัดที่สุดในพระคัมภีร์ตรงนี้ เมื่อเทียบกับโลกที่ชั่วร้ายและมีดมัว พร้อมกับผู้นำของมัน ประชากรของมัน และลักษณะเฉพาะตัวของมัน เปาโลจึงแสดงภาพที่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจนให้เราเห็น มันขึ้นต้นด้วยคำว่า *แต่* ภาพที่ตรงข้ามกันอย่างเด่นชัดคือ *แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น* เราเห็นถึงสง่าราศีอันสว่างไสวของพระองค์ ซึ่งส่องสว่างทะลุเมฆหมอกอันมืดมัวของโลกนี้, เนื้อหนัง และพญามาร พระองค์ไม่เพียงทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาเท่านั้น แต่ทรงมุ่งค้ำไปด้วยพระกรุณาด้วย

คำที่แปลว่า *เปี่ยม* (*พลออซออส*) มีความหมายว่า บริบูรณ์ หรือเปี่ยมล้น คำที่แปลว่า *พระกรุณา* (*เอะเละออส*) มีความหมายทั่วไปว่า ‘ความกรุณาหรือความปรารถนาดีต่อคนเหล่านั้นที่มีสภาพน่าสังเวช’ กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น มันหมายถึงความเต็มใจที่จะปฏิบัติต่อผู้ที่มีความผิดอย่างกรุณา สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงกระทำเช่นนั้นต่อเรา พระองค์ทรงอุ้มด้วยพระกรุณาเพราะ “ความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น” พระกรุณาของพระเจ้าออกมาจากความรักของพระองค์ หากพระองค์ทรงอุ้มด้วยพระกรุณา ความรักของพระองค์จะมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด

อฟ 2:5 พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้แม้ว่า “เราตายไปแล้วในการบาป” ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) ก่อนการมาถึงของฤทธิ์เดชแห่งความรอดซึ่งให้เราบังเกิดใหม่ เราเคยตายฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ เราตายในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า แต่แม้กระทั่งในตอนนั้น พระองค์ “ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์” นี้หมายถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระ

คริสต์ ถึงแม้พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้วในตอนนั้น แต่พระเจ้าก็ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้น
คำที่แปลว่า **ทำให้...มีชีวิตอยู่กับ** (ซูโซฮอปอยอะโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทำให้มีชีวิตด้วย
กัน’ เราไม่เพียงได้รับชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณ (คือ ถูกสร้างใหม่) ตอนที่เรารับความรอดแล้ว
เท่านั้น แต่เรายังถูกสร้างใหม่พร้อมกับพระคริสต์ด้วย ฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่ชุบพระองค์ให้เป็น
ขึ้นจากตายเป็นฤทธิ์เดชที่สร้างเราใหม่แล้วด้วย ช่างเป็นพระพรที่ไม่มีอะไรเหมือน เราถูกทำให้
มีชีวิตอยู่กับพระคริสต์แล้ว ทั้งหมดนี้เป็นมาเพราะเหตุนี้: “ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดย
พระคุณ”

ดังนั้น อัครสาวกท่านนี้จึงเริ่มอธิบายเกี่ยวกับความจริงที่ยิ่งใหญ่ข้อหนึ่งของพระคัมภีร์
ใหม่ นั่นคือ พระคุณของพระเจ้า มันเป็นแนวคิดที่กว้าง อย่างไม่รู้ที่ตาม ในที่นี้พระคุณของพระเจ้า
จะถูกพูดถึงเพียงส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรอดของเราเท่านั้น คำที่แปลว่า **พระคุณ (คาร์ิส)** มี
ความหมายว่า ความปรารถนาดี, ความรักมั่นคง, และความโปรดปราน บางทีความหมายแบบที่
กระชับที่สุดของคำๆนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรอดของเราก็คือ ‘ความโปรดปรานที่เราไม่
สมควรได้รับ’ มันมีที่มาจากความรักของพระเจ้าและเป็นการสำแดงออกมาในทางปฏิบัติของ
ความรักดังกล่าว บางคนได้สร้างเป็น โคลงกะฐ์ขึ้นมา คือ GRACE มาจาก God’s Righteousness
At Christ’s Expense (ความชอบธรรมของพระเจ้าที่ได้มาเพราะการเสียสละของพระคริสต์) ที่
เรารอดก็เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา

อฟ 2:6 กลับไปพูดถึงเรื่องที่ว่าพระเจ้าได้ทรงให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์แล้ว
เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า **และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งใน**
สวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เราเห็นถึงการเป็นขึ้นขึ้นจากตายสองครั้งที่สอดคล้อง
กัน ข้อนี้พูดถึงการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู แต่การให้เราใช้ชีวิตอยู่ฝ่ายวิญญาณ
ในพระคริสต์ก็ได้เปิดโอกาสให้เราได้นั่งในสวรรคกับพระองค์แล้ว เพราะบัดนี้เราอยู่ในพระ
คริสต์แล้ว ดังนั้น เท่าที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า เราจึงอยู่ในสวรรคแล้ว นี่บ่งชี้อย่างชัดเจนถึงความ
มั่นคงและการประทับตราแห่งความรอดของเรา ในอีกแง่หนึ่ง นี่อาจพูดถึงการเป็นขึ้นขึ้นจากตาย
ฝ่ายร่างกายของเราด้วยก็ได้ แต่เป็นสิ่งที่ยังมาไม่ถึง มันยังไม่เกิดขึ้น แต่เราก็วางใจได้ในพระ

สัญญาดังกล่าวเพราะเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเบิกทางให้เราไปแล้ว ดังนั้น ที่นั่งของเราในสวรรค์จึงกำลังรอคอยเราอยู่

อฟ 2:7 เราเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย เราได้ถูกทำให้มีชีวิตและถูกชุบให้เป็นขึ้นพร้อมกับพระคริสต์แล้วเพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์ ช่วงเป็นอนาคตอันแสนวิเศษที่เรามีในพระคริสต์ มีความหวังแห่งสง่าราศีจริงๆ มันจะเกิดขึ้นในยุคต่อไป เมื่อถึงตอนนั้น คือ ในยุคต่อไป พระเจ้าก็จะยังทรงสำแดงพระคุณอันอุดมและไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์แก่เราต่อไป พระพรทั้งหลายแห่งยุคต่อไปจะถูกเทลงเหนือเราเพราะเราอยู่ในพระองค์

อฟ 2:8 ข้อนี้สรุปย่อรากฐานแห่งพระพรอันมากมายที่ได้ถูกบรรยายไว้แล้วเป็นคำพูดเดียวที่กระชับ ทั้งหมดนี้เป็นมาเพราะพระคุณของพระเจ้า ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ พระคุณของพระเจ้าเป็นมาโดยทางสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ทั้งสองสิ่งมีความเกี่ยวเนื่องกัน เพราะว่าเราทุกคนต่างหลงหาย มีแต่พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เรามีความหวังในเรื่องความรอดได้บ้าง สิ่งเดียวเท่านั้นที่เราต้องทำก็คือ เชื่อวางใจในพระองค์และพระคุณของพระองค์ เพราะความรอดเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้า วิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะได้มาเป็นของเราก็คือ โดยการกลับใจมาหาพระองค์และวางใจในพระองค์

ดังนั้นความรอดจึงไม่ได้เกิดจากตัวเราเอง เราไม่มีส่วนในความรอดเลย ทั้งหมดเป็นมาเพราะพระเจ้าล้วนๆ เพราะพระคุณและพระเมตตาอันอัศจรรย์ของพระองค์ มันจึงเป็นของขวัญของพระเจ้า และมีโซ่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ของขวัญโดยตัวมันเองแล้วถูกเสนอให้ด้วยความกรุณา (พระคุณ) ของผู้ให้ โดยตัวมันเองแล้ว ของขวัญจึงไม่ต้องแลกด้วยอะไรหรือต้องมีอะไรตอบแทน ซึ่งเป็นของให้เปล่า เราจะได้มาก็ต่อเมื่อเรายอมรับมัน

เท่านั้น ชาวประเสริฐมีความเรียบง่ายที่ลึกซึ้ง มันเรียบง่ายพอๆกับการยื่นมือออกไปรับของขวัญ
ที่ให้เปล่า

อฟ 2:9 นอกจากนี้ความรอดของเราก็เนื่องด้วยการกระทำที่เรามีได้เพื่อมีให้คน
หนึ่งคนใดรอดได้ คำที่แปลว่า อวด (เคาคาอไม) มักถูกแปลว่า ‘โอ้อวด’ ความหมายนั้นชัดเจน
หากเราสามารถทำอะไรบางอย่างเพื่อแลกกับความรอดได้ เราก็จะอวดได้ว่าเป็นฝีมือของเรา
แทนที่จะอวดในพระเจ้า แต่ความรอดของเราไม่ได้เป็นมาด้วยการกระทำ ดังนั้น มีแต่พระเจ้า
เท่านั้นที่ได้รับสง่าราศีจากการที่ทรงช่วยเราให้รอด

อฟ 2:10 เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์
เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราประพฤติตามนั้น ข้อนี้ขึ้นต้น
ด้วย เพราะว่า (แปลจากคำว่า การ์) มันเป็นคำสันธานที่เชื่อมกับประโยคในข้อที่แล้วซึ่งนำไปสู่
ข้อสรุปที่สัมพันธ์กัน ข้อสรุปนั้นก็คือว่า “เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์” คำที่แปลเช่นนั้น
(ปอยเอมา) มีความหมายว่า ‘สิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำขึ้นแล้ว’, ‘สิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์’, ‘ผล
งานของพระองค์’ พระองค์ไม่เพียงทรงช่วยเราให้รอดเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็น
คนใหม่ในพระคริสต์แล้วด้วย ดังนั้น เราได้ถูก “สร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการ
ดี” พระประสงค์ของพระเจ้าในการช่วยเราให้รอด ส่วนหนึ่งก็คือ เพื่อที่เราจะได้ปรนนิบัติ
พระองค์หลังจากนั้น เราไม่ได้รอดเพราะการทำดี แต่เรารอดแล้วเพื่อที่จะประกอบการดีหลังจาก
นั้น พระเจ้าจึงได้ทรง “ดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราประพฤติตามนั้น” พระประสงค์ของพระเจ้า,
แผนการที่ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระองค์ ก็คือ ที่เราจะดำเนินชีวิตของเราในการปรนนิบัติ
พระองค์ การลิขิตล่วงหน้าเรียบง่ายขนาดนั้นจริงๆ นี่เป็นเรื่องที่ชัดเจนทั่วพระคัมภีร์ใหม่ ดู 1 โคร
ินธ์ 15:58 และทิตัส 3:1,8

อฟ 2:11 เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง
และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หน้ตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้า
สู่หน้ต คราวนี้เปาโลกลับมานั้นเรื่องที่ท่านได้เริ่มไว้ในบทที่ 1 และความลึกกลับดังกล่าว (1:9)

เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้เปิดเผยและอธิบายความลึกซึ้งดังกล่าวเพิ่มเติม ผู้อ่านของท่านซึ่งเห็นได้ชัดว่าส่วนใหญ่แล้วเป็นคนต่างชาติ ถูกขอให้ระลึกว่า เมื่อก่อนตอนที่พวกเขาถูกเรียกว่า “เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หน้ด” โดยพวกที่รับพิธีเข้าสู่หน้ดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือ ท่านหมายถึงพวกยิวที่กล่าวหาพวกผู้เชื่อชาวต่างชาติว่าไม่ได้เข้าสู่หน้ดและเป็นคนที่ไม่คู่ควรในเรื่องฝ่ายวิญญาณ นี่น่าจะหมายถึงก่อนที่พวกเขาได้รับความรอดตามที่ขอต่อไปจะยืนยัน ไม่ว่าจะในกรณีใด นี่ก็แสดงถึงการแตกแยกและความขัดแย้งที่ชัดเจนซึ่งเกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อที่เป็นยิวและที่เป็นคนต่างชาติในคริสตจักร

อฟ 2:12 เปาโลกล่าวต่อไปโดยเตือนความจำพวกเขาว่า เมื่อก่อนพวกเขา (1) เป็นคนอยู่นอกพระคริสต์, (2) ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และ (3) ไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้วันนั้น, (4) ไม่มีที่หวัง และ (5) อยู่ในโลก (6) ปราศจากพระเจ้า ความหมายก็คือว่า คนต่างชาติก่อนได้รับความรอดไม่เพียงอยู่โดยปราศจากพระคริสต์และพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขายังไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอลด้วย ความหมายโดยรวมก็คือว่า มีช่องว่างที่แสดงความแตกต่างระหว่างพวกยิวและคนต่างชาติ

อฟ 2:13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ ความหมายก็คือว่า ในพระคริสต์ พวกคนต่างชาติที่เคยถูกแยกออกจากพระเจ้าได้ถูกพาเข้ามาใกล้โดยพระโลหิตที่หล่อออกของพระคริสต์

อฟ 2:14 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง นอกจากนี้พระเยซูคริสต์ได้ทรงกลายเป็นจุดสนใจของการคืนดีกันระหว่างยิวและคนต่างชาติ พระองค์ได้ทรง “รื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง” วลีสุดท้ายมีความเป็นสัญลักษณ์อย่างชัดเจน ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม มีกำแพงหนึ่งในลานพระวิหารที่แบ่งพื้นที่ออกซึ่งอนุญาตให้คนต่างชาติเข้าไปได้ เปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบในที่นี้เพื่อพูดถึงการที่พระคริสต์ได้ทรงกำจัดสิ่งกีดขวางระหว่างยิวและคนต่างชาติในคริสตจักรแล้ว

อฟ 2:15 และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหาของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข ในเนื้อหาของพระองค์ พระเยซูได้ทรงกำจัดความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างยิวและคนต่างชาติลงแล้ว ซึ่งรวมถึง “กฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น” วลีนี้จะหมายถึงภาระยุ่งยากของพระราชบัญญัติ มันอาจหมายถึงข้อปลีกย่อยต่างๆตามประเพณีของพวกยิวซึ่งเพิ่มเข้าไปกับพระราชบัญญัติด้วย ไม่ว่าจะในกรณีใด พระเยซูคริสต์ได้ทรงกำจัดมันทั้งหมด “เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข” คนใหม่ที่ว่านี้หมายถึง พวกยิวและคนต่างชาติในพระกายเดียวกันในคริสตจักร ในการทำเช่นนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้เกิดสันติสุขระหว่างทั้งสองฝ่าย

อฟ 2:16 เป้าหมายของพระองค์ก็คือเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยทางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป พระราชกิจของพระคริสต์บนทางเขน มีจุดประสงค์อย่างหนึ่งก็คือ เพื่อกำจัดความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างยิวและคนต่างชาติในคริสตจักรให้หมดสิ้นไป

อฟ 2:17 และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ นอกจากนี้ในการเสด็จมาของพระองค์ พระคริสต์ได้ทรงประกาศสันติสุขแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ไกล (คนต่างชาติที่ไม่เชื่อ) และคนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ (พวกยิวที่ไม่เชื่อ)

อฟ 2:18 เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน เป็นความจริงที่โดยทางพระองค์ทั้งยิวและคนต่างชาติ “มีโอกาสดำเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน” ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า พระเยซูทรงเป็นคนกลางสำหรับทั้งยิวและคนต่างชาติที่เชื่อ นี่เป็นความลึกซึ้งที่เปาโลเอ่ยถึงก่อนหน้าใน 1:9

อฟ 2:19 เปาโลยังออกความเห็นต่อไปถึงพวกคนต่างชาติที่เชื่อในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เพราะพระเยซูคริสต์ เราในฐานะผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า คำว่า **วิสุทธิชน** ในบริบทนี้น่าจะหมายถึงความสัมพันธ์ในเชิงพันธสัญญาที่ชนชาติอิสราเอลมีกับพระเจ้า พวกเขาเป็นวิสุทธิชนของพันธสัญญาเดิม แต่บัดนี้พวกเราทุกคนเป็นครอบครัวของพระเจ้าแล้ว คำว่าครอบครัวนี้มีความหมายตรงตัวว่าบ้านของคนๆหนึ่ง ซึ่งในกรณีนี้คือ บ้านของพระเจ้า

อฟ 2:20 ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก พวกเรา คือ ผู้เชื่อที่เป็นยิวและที่เป็นคนต่างชาติ ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยกัน (เป็นบ้านฝ่ายวิญญาณ) “บนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์” บ้านฝ่ายวิญญาณที่ถูกพูดถึงนี้คือคริสตจักร รากฐานคือ พวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ นี่น่าจะเป็นภาพเปรียบเทียบที่หมายถึง พระวาระของพระเจ้าในทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ศิลาก้อนที่สำคัญที่สุดของการปลูกสร้างด้วยศิลาในสมัยโบราณคือ **ศิลามุมเอก** เพราะมันบ่งชี้ถึงความจริงแท้ของตัวอาคารนั้นๆ ในทุกมิติ “ศิลามุมเอก” ของคริสตจักรไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์ ดังนั้น รากฐานของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นประมุขของมัน ส่วนที่เหลือของรากนั้นคือ พระวาระของพระเจ้าที่ทรงประทานให้ผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมและพวกอัครสาวกในพระคัมภีร์ใหม่

อฟ 2:21 ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ภาพเปรียบเทียบของอาคารดำเนินต่อไป ครอบครัว (บ้าน) ของพระเจ้านี้ ซึ่งรากฐานของมันคือ พระเยซูคริสต์และพระวาระของพระเจ้า **ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท** คำที่แปลเช่นนั้น (*ซุนารมอลอเกะ โอ*) เป็นคำที่น่าสนใจ มันหมายถึง การถูกออกแบบและถูกประกอบเข้าด้วยกันอย่างประณีต มันบ่งบอกถึง สถาปนิกและช่างก่อผู้เชี่ยวชาญ อาคารที่ถูกออกแบบโดยพระเจ้านี้ ซึ่งเป็นบ้านของพระเจ้า ได้ถูกตั้งขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า อาจมีการอ้างอิงแบบแฝงถึงพระวิหารที่เพิ่งสร้างเสร็จในกรุง

เยรูซาเล็ม ซึ่งถูกถือว่าเป็นหนึ่งในผลงานชิ้นเอกทางสถาปัตยกรรมของโลกในตอนนั้น นี่อาจเป็นเหตุให้เปาโลเลือกใช้ภาพเปรียบเทียบนี้

อฟ 2:22 และในพระองค้้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อขึ้นให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญูณด้วย ภาพเปรียบเทียบนี้ปิดท้ายด้วยการที่เปาโลบรรยายว่าทั้งคนต่างชาติที่เชื่อในคริสตจักรและพี่น้องของพวกเขาที่เป็นยิวได้ถูก “ก่อขึ้นให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญูณด้วย” คริสตจักรในฐานะเป็นกลุ่มคนฝ่ายจิตวิญญูณจึงกลายเป็นวิหารของพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่อาคารที่ประชุม แต่หมายถึงกลุ่มผู้เชื่อเอง ความลึกกลับก็คือว่า ทั้งยิวและคนต่างชาติจะถูกเชื่อมเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์เพื่อเป็นพระวิหารหลังใหม่ของพระเจ้าในยุคนี้

ภาพรวมของเอเฟซัส 3: บทนี้้นำเสนอสองเรื่อง เรื่องแรกคือ สรุปย่อที่ยืดยาวของเปาโลเกี่ยวกับ ‘ความลึกกลับ’ ที่ท่านได้บรรยายไว้ในบทที่แล้ว อีกเรื่องคือ ท่านอธิษฐานทูลขอเพื่อคริสตจักรชาวเมืองเอเฟซัสเมื่อเห็นถึงความลึกกลับดังกล่าว

สรุปย่อของข้อ 1-10: ทั้งสิบข้อนี้ถูกสรุปไว้ด้วยกันเพราะความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ก็มีมีการนำเสนอเรื่องที่ซับซ้อน โดยตัวอักษรสาวกเอง เปาโลสรุปย่อความลึกกลับที่ถูกพูดถึงในสองบทที่แล้วย่างซับซ้อน (จริงๆแล้วสรุปย่อนี้มีแค่สองประโยค) แก่นแท้ของสรุปย่อถูกพบตั้งแต่ข้อ 1: “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ... (ไปข้อ 7) ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้... (ไปข้อ 8) ให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุคติได้”ถึงแม้ว่าความซับซ้อนมากกว่านี้ถูกขยายความ แต่นั่นก็เป็นสาระสำคัญของทั้งสิบข้อนี้ ให้เรามาคูไถ่ๆมากกว่านี้กัน

อฟ 3:1 อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปว่า เพราะเหตุนี้ ท่านหมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในคริสตจักรที่พวกยิวและพวกคนต่างชาติเป็นหนึ่งเดียวกัน ท่านเรียกตัวเองต่อไปว่า ผู้ที่ถูกจำจองเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ การถูกจำจองของท่านน่าจะเป็นทั้งความหมายตรงตัวและความหมายฝ่ายวิญญูณ ท่านเป็นนักโทษในกรุงโรม

และใช้โอกาสนี้เพื่อบรรยายถึงความสัมพันธ์ของท่านกับพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ ท่านบอกเป็นนัยด้วยว่า การถูกจำจองของท่านนั้นก็เพื่อคริสตจักรของคนต่างชาติ หากท่านไม่ได้ติดคุก ท่านอาจไม่ได้เขียนจดหมายฝากหลายฉบับอย่างที่ท่านเขียนก็ได้

อฟ 3:2 ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว ประโยคนี้ดำเนินต่อไปด้วยเงื่อนไขแบบที่หนึ่ง ซึ่งคล้ายกับคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เพราะคำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว เป็นความจริงที่พวกเขาได้ยินถึง “พระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ” ซึ่งได้ทรงประทานให้แก่ท่านเพราะเห็นแก่พวกเขาแล้ว ถึงแม้ว่าบางคนอาจพยายามเชื่อมโยงวลีนี้กับเรื่องของยุคคริสตจักร (คำว่า พันธกิจ และยุค มาจากคำภาษาอังกฤษ dispensation เหมือนกัน) แต่เราก็เห็นถึงความหมายแบบทั่วไปของคำๆ นี้มากกว่า ความหมายแบบตรงตัวที่สุดของคำนี้ก็คือว่า เปาโลได้รับมอบพันธกิจในเรื่องพระคุณของพระเจ้าแก่ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติในฐานะอัครสาวกไปยังพวกคนต่างชาติ ดู โรม 11:13

อฟ 3:3 และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ เปาโลกล่าวว่า ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับข้อลึกลับที่พวกคนต่างชาติอยู่ในพระกายเดียวกับพวกผู้เชื่อที่เป็นยิวนั้น ได้ถูกประทานให้แก่ท่านผ่านทาง การ ‘สำแดง’ การสำแดงนี้อาจเกิดขึ้นขณะที่ท่านอยู่ในประเทศอาระเบีย หรืออาจเกิดขึ้นในเวลาอื่นเมื่อพระเจ้าตรัสแก่ท่านโดยตรงก็ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใด ความเข้าใจของท่านในข้อลึกลับดังกล่าวก็เป็นมาโดยการสำแดงโดยตรงจากพระเจ้าในเวลาและสถานที่ๆ ไม่ได้ถูกระบุไว้ การที่ท่านเขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ น่าจะหมายถึงครึ่งหลังของบทที่สอง

อฟ 3:4-5 และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) 5 ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสตาดพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ

เปาโลอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป ท่านกล่าวถึงเรื่อง “ความลึกซึ้งของพระคริสต์ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์” เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่ตัวท่าน (และแก่พวกอัครสาวก และพวกศาสนทายากรณ์ท่านอื่นๆ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) การที่ท่านกล่าวถึงพวกศาสนทายากรณ์ก็เป็นการยอมรับว่าตำแหน่งดังกล่าวในพระคัมภีร์ใหม่ยังมีอยู่ แต่ในไม่ช้ามันจะเสื่อมสูญไปตามที่ 1 โครินธ์ 13:8 ได้กล่าวไว้ ไม่ว่าจะในกรณีใด การสำแดงดังกล่าวก็เป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อลึกลับนี้ไม่เป็นที่รู้จักในพระคัมภีร์เดิม เป็นความจริงที่มีคำพยากรณ์ว่าคนต่างชาติจะกลับใจมาหาพระเจ้าสักวันหนึ่ง แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจะถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพวกยิวในกายเดียวกันยังไม่เป็นที่รู้จักในตอนนั้น

อฟ 3:6 นี่เป็นสรุปย่อแก่นสารของข้อลึกลับดังกล่าว **คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น** นั่นคือ คนต่างชาติจะมีสิทธิพิเศษเหมือนกับพี่น้องที่เป็นยิวทุกประการในคริสตจักร ในคริสตจักรจะไม่มี ความแตกต่างระหว่างยิวกับคนต่างชาติ พวกเขาจะถูกรวมเป็นหนึ่งในกายเดียวเหมือนเป็นอวัยวะฝ่ายวิญญาณอันเดียวกัน

อฟ 3:7-8 **ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ 8 ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้**

เปาโลกล่าวต่อไปว่าท่าน “ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้” เพื่อการนี้เอง มันเป็นไปตาม “พระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า” ซึ่งได้ทรงประทานให้แก่ท่านแล้ว โดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ที่ขัดแย้งกันยิ่งกว่าก็คือ พันธกิจอันน่าอัศจรรย์นี้ถูกมอบให้แก่เปาโล ด้วยความถ่อมใจฝ่ายวิญญาณ ท่านถือว่าตัวเอง “เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด” กระนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงประทานพระคุณนี้แก่ท่านแล้ว ในที่นี้คำว่าพระคุณถูกใช้

ในความหมายของ ‘พละกำลัง’ พระเจ้าได้ทรงประทานพละกำลังแก่ท่านเพื่อที่ว่าท่านจะ “ประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้” คำหลังนี้มีความหมายว่า ไม่อาจหยั่งถึง การค้นพบความไพบูลย์ของพระคริสต์นั้น ไม่มีที่สิ้นสุดจริงๆ คำที่น่าสนใจคือ คำว่า **ประกาศ** (*อะวิกเกลิค โช*) ถึงแม้ว่าความหมายทั่วไปของคำๆ นี้คือ ‘เทศนา’ แต่ความหมายแบบตรงตัวกว่าคือ การทำให้ข่าวประเสริฐเป็นที่รู้จัก

อฟ 3:9 และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ พันธกิจของเปาโลก็คือการ “ทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ” นั่นคือ เปาโลถือว่าจุดประสงค์หนึ่งของท่านก็คือการทำให้คนทั้งปวงเห็นถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน, ความสมัครสมาน และสามัคคีธรรมที่มีในความลึกลับที่บัดนี้ถูกเปิดเผยแล้ว นั่นคือ “คนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน” กับผู้เชื่อที่เป็นยิว ความลึกลับนั้น “ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า” ท่านกล่าวเสริมว่าพระเจ้า “ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์” เปาโลกล่าวเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนใน โคโลสี 1:16 ท่านทำให้แน่ใจว่าความจริงเดียวกันนี้ถูกพบในเอเฟซัส ด้วย

อฟ 3:10 ทั้งหมดนี้ คือ การสำแดงความลึกลับรวมถึงพระราชกิจในการทรงสร้างของพระเจ้าในพระคริสต์ **ประสงค์จะให้** (ความหมายตรงตัวคือ ‘เพื่อที่จะให้’) **เทพผู้ปกครอง** และศักดิ์เทพในสวรรค์สถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร **ณ บัดนี้** ความหมายก็คือว่า แม้แต่พวกหัวหน้าทูตสวรรค์ในสวรรค์สถานก็จะเข้าใจปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าผ่านทาง**คริสตจักร** ช่างเป็นความคิดที่น่าอัศจรรย์ คริสตจักรซึ่งเป็นความลึกลับที่ถูกปิดซ่อนไว้มาหลายยุคหลายสมัย เป็นพาหนะที่พระเจ้าทรงเลือกให้เผยแพร่ว่าความจริงไม่ใช่แค่บนโลกนี้เท่านั้น แต่สำหรับพวกทูตสวรรค์ด้วย บางทีพวกทูตสวรรค์ในสวรรค์ไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจของพระคริสต์หรือการคืนดีกันระหว่างพวกยิวและคนต่างชาติ คริสตจักรเป็น

พาหนะที่ก่อให้เกิดความเข้าใจดังกล่าวแม้กับพวกทูตสวรรค์ด้วย นี่บ่งบอกด้วยว่าคริสตจักรเป็น
ตัวหลักในการส่งต่อและเก็บรักษาพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นปัญญาอันซบซ้อนของพระเจ้า

อฟ 3:11 **ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระ**
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งหมดนี้เป็นไป “ตามพระประสงค์นิรันดร์” ที่พระเจ้าได้
ทรงกระทำให้สำเร็จในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

อฟ 3:12 **เปาโลกล่าวอีกครั้งว่า ในพระคริสต์ เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะ**
เข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์ เพราะเราอยู่ในพระคริสต์ ตอนนี้
เราจึงมีใจกล้าที่จะเข้าไปถึงพระเจ้าได้ (ดู ฮีบรู 4:16) เราเข้าไปได้โดยทางพระเยซูคริสต์ (ดู
ยอห์น 14:6) นอกจากนี้เรายังเข้าไปได้ด้วยคามมั่นใจผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ด้วย เมื่อ
เรามาหาพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระบุตรของพระองค์ เราก็สามารถเข้าถึงพระองค์ได้อย่าง
เต็มทีและด้วยใจกล้า

อฟ 3:13 **เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย เพราะความยากลำบาก**
ของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
เปาโลจึงขอให้พวกเขาไม่ให้ท้อใจเพราะการที่ท่านกำลังถูกจองจำอยู่ที่กรุงโรม เปาโลมีความ
เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่จะตระหนักว่าทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อสง่าราศีของคริสตจักรที่เมือง
เอเฟซัส แทนที่จะมาเป็นทุกข์เพราะท่าน ท่านขอให้พวกเขามีกำลังใจขึ้นจะดีกว่า (คือ อวดในตัว
ท่าน)

อฟ 3:14 **เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้**
เป็นเจ้าของเรา ดังนั้น เมื่อพิจารณาสິงต่างๆที่ได้กล่าวไปแล้วทั้งหมด ไล่ตั้งแต่การสำแดงความ
ลึกกลับไปจนถึงการที่เปาโลถูกจองจำเพื่อเห็นแก่พวกเขา ท่านจึงคุกเข่าต่อ “พระบิดาของพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลนำเรื่องราวทั้งหมดทูลต่อพระเจ้าในคำ
อธิษฐาน เกรงว่าผู้อ่านของท่านจะสงสัยอะไร ท่านเขียนอย่างไรเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดา

ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระนามและตำแหน่งของพระองค์ถูกนำเสนออย่างครบถ้วน พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอด (เยซู) และกษัตริย์ (คริสต์)

อฟ 3:15 **ครอบครัวทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์** ก่อนจะเข้าสู่สาระสำคัญของคำอธิษฐานของท่านเพื่อพวกเขา ท่านก็กล่าวชัดเจนว่า ทุกสิ่งในสวรรค์และแผ่นดินโลกล้วนเกิดจากพระคริสต์ เรื่องนี้ถูกกล่าวชัดเจนใน โคโลสี 1:15, 17-18 ถึงแม้ว่าบางคนพยายามที่จะสร้างกลุ่มคนพิเศษจากคำว่า ‘ครอบครัวของพระเจ้า’ แต่คำที่แปลว่า **ครอบครัว (ปาตริอา)** ก็มีความหมายว่า ‘เชื้อสาย’ หรือ ‘พงษ์พันธุ์’ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ทุกสิ่งไม่ว่าจะในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก ล้วนมีที่มาจากพระคริสต์พระผู้ทรงสร้าง นี่เป็นบทนำสู่คำอธิษฐานของท่าน

อฟ 3:16 ในคำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสตจักรชาวเมืองเอเฟซัสในบทที่ 1 ท่านเน้นเรื่องความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับความรู้ในสิ่งที่รอคอยผู้คนของพระเจ้าอยู่เบื้องหน้า ในเอเฟซัส 3 ท่านอธิษฐานขอให้พวกเขา (1) มีกำลังขึ้น และ (2) ตระหนักถึงความรักของพระคริสต์ ดังนั้นท่านจึงอธิษฐานขอเพื่อพวกเขาให้ (ก) พระเจ้าทรงประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์ ถึงแม้ไม่ได้ระบุไว้เป็นอื่นอย่างตรงๆ แต่ “ฝ่ายจิตใจ” ก็น่าจะหมายถึง จิตใจและจิตวิญญาณของเรามันเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของเราซึ่งเป็นจิตวิญญาณไม่ใช่ร่างกาย การมีกำลังเรียวแรงฝ่ายจิตใจเกิดขึ้นได้โดยพระวิญญาณของพระองค์และเกิดจาก “ความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์” ดังที่ได้ระบุไว้ในโรม 9:23 เช่นกัน เปาโลกล่าวถึงความไพบูลย์เหล่านั้น ดังนั้นสง่าราศีของพระองค์โดยทางพระวิญญาณของพระองค์จึงมีให้เสมอในฐานะเป็นแหล่งพลังสำหรับผู้คนของพระเจ้า

อฟ 3:17 **เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ** เพื่อว่า เมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว วลีต่อไปนี้ซึ่งขึ้นต้นด้วย **เพื่อ** ไม่ได้สอดคล้องกับ **ขอให้ (เพื่อ)** ในข้อ 16 ในข้อนี้ใช้คำว่า **ฮินา** แต่ตรงนี้เป็นแค่การบอกเท่านั้น ความหมายก็คือ

ว่าพระคริสต์ทรงสถิตในใจของเราโดยความเชื่อแล้ว นอกจากนี้ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระคริสต์ทรงสถิตในใจของเราโดยความเชื่อจริงๆ บังเอิญที่นี้เป็นที่เดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์ที่กล่าวชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงสถิตในใจของเรา

เนื้อหาส่วนต่อไปของคำอธิษฐานของเปาโลขึ้นต้นด้วย “เพื่อว่า” (ฮินา) (ข) “เมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว” เปาโลอธิษฐานขอว่า พระเจ้าจะไม่เพียงเสริมกำลังพวกเขาเท่านั้น แต่ที่พวกเขาจะหยั่งรากในความรักด้วย เราที่ต้องการสิ่งนี้มากเช่นกันในทุกวันนี้

อฟ 3:18-19 แต่นั่นเป็นเพียงบทนำสู่เรื่องที่สำคัญยิ่งกว่า เมื่อพวกเขาหยั่งรากและตั้งมั่นคงในความรักแล้ว ท่านก็อธิษฐานขอให้พวกเขาหยั่งรู้ได้ว่าจะอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง 19 และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ความปรารถนาที่สองของเปาโลในคำอธิษฐานนี้ก็คือ ที่คริสตจักรชาวเมืองเอเฟซัสจะเข้าใจเหมือนกับที่คริสเตียน (วิสุทธิชน) คนอื่นๆ ในที่อื่นได้เข้าใจแล้ว นั่นคือทุกมิติของความรักของพระคริสต์

ที่น่าสนใจก็คือว่า ท่านเอ่ยถึงสามมิติ และจริงๆ แล้วก็เป็นที่สามมิติ ท่านไม่เพียงเอ่ยถึงความกว้างและความยาวเท่านั้น แต่ท่านใช้สองระดับเพื่อบรรยายถึงมิติที่สามด้วย นั่นคือ ความลึก ซึ่งบ่งบอกถึงความลึกของทะเล นี่มาพร้อมกับความสูงซึ่งบ่งบอกถึงความสูงของฟ้าสวรรค์ เรื่องที่สำคัญกว่าก็คือว่า ท่านอธิษฐานขอให้พวกเขาเข้าใจความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเราซึ่งไม่อาจวัดได้ อันที่จริงมันคือความรักที่ไม่รู้สิ้นสุด ท่านกล่าวถึงเรื่องนี้ด้วยว่ามัน “เกินความรู้” คำที่แปลว่า เกิน (ฮูเปิร์บาล โด) มีความหมายว่า ‘พ้น’ หรือ ‘เลยออกไป’ ความรักของพระคริสต์จึงก้าวพ้นความรู้ออกไป มันวัดไม่ได้และเป็นอนันต์

ความคิดที่สามซึ่งสอดคล้องกันถูกขึ้นต้นด้วย ฮินา (เพื่อที่ว่า) อิกแล้ว (ค) “เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เปาโลไม่ได้ระบุชัดเจนว่า “ความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” คืออะไร ซึ่งอาจหมายถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรืออาจหมายถึงความไพบูลย์ในเรื่องพระพรของพระองค์ที่มีต่อเราทั้งในเรื่องฝ่ายวิญญาณและร่างกาย

มันน่าจะหมายถึงพระพรอันเต็มเปี่ยมในความเป็นผู้ใหญ่มากฝ่ายวิญญาณและทุกสิ่งที่มาด้วยกันกับมัน

ดังนั้น ความคิดที่แตกต่างกันสามเรื่องได้ถูกขึ้นต้นด้วยประโยคย่อที่นำหน้าด้วย *ฮินา* ('ว่า' หรือ 'เพื่อว่า') ซึ่งเกี่ยวข้องกับคำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสตจักรชาวเมืองเอเฟซัส: (1) เพื่อพวกเขาจะมีกำลังขึ้นฝ่ายจิตใจ (2) เพื่อพวกเขาจะสามารถเข้าใจทุกมิติของความรักของพระคริสต์ และ (3) เพื่อพวกเขาจะเต็มเปี่ยมไปด้วยความไพบูลย์ของพระเจ้า ถึงแม้ว่าความคิดทั้งสามประการจะสอดคล้องกันในทางไวยากรณ์ แต่มันก็มีความเป็นเหตุเป็นผลจากการใช้คำว่า *ฮินา* (เพื่อว่า) ทั้งสามเรื่องอาจเป็นเพียงคำอธิษฐานสามเรื่องที่สอดคล้องกันของเปาโลเพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม มันอาจเป็นสามเรื่องที่แตกต่างกันเสริมกันไปเรื่อยๆจนบรรลุสู่ความไพบูลย์ของพระเจ้ายิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด เราเห็นถึงชีวิตในการอธิษฐานเพื่อผู้อื่นอันน่าทึ่งของอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ เนื้อหาที่ท่านอธิษฐานไม่เพียงเป็นแบบอย่างสำหรับเราเท่านั้น แต่ลักษณะในการอธิษฐานทุกขอเพื่อผู้อื่นก็เป็นแบบอย่างสำหรับเราด้วย

อฟ 3:20 ไม่ว่าคำขอพระเกียรติตอนท้ายนี้มีไว้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของคำอธิษฐานของเปาโลหรือมันเป็นเพียงบทสรุปของเนื้อหาส่วนนี้ของจดหมายฝากของท่าน แต่นั่นก็ยิ่งใหญ่ในเรื่องความไพบูลย์ฝ่ายวิญญาณ

วลีแรกเองก็ลึกซึ้งแล้ว **บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถ** พระเจ้าทรงสามารถกระทำได้ทุกสิ่ง พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพซึ่งบอกชัดในคำที่แปลว่า **สามารถ (คานาไม)** นอกจากนี้พระองค์ทรงสามารถกระทำสารพัดมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะ**ทูลขอหรือคิดได้** ความสามารถของพระองค์ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีสิ่งใดยากเกินกว่าที่พระองค์จะทรงทำได้ สิ่งเดียวที่จะจำกัดพระเจ้าได้ก็คือ การที่เราไม่สามารถ**ทูลขอ**อย่างที่เราควร**ทูลขอ** เป็นความจริงที่เราไม่ได้เพราะเราไม่ได้ขอ พระองค์ทรงสามารถกระทำมากกว่าที่เราจะ**คิดได้** โดยยังไม่**ทูลขอ**ด้วยซ้ำ นอกจากนี้ ศักยภาพนี้ก็เป็นไปตาม**ฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ในตัวเรา** ถึงแม้ไม่ได้ระบุไว้ชัดเจน แต่ฤทธิ์เดชนี้น่าจะเป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

อฟ 3:21 ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ เอเมน อีกครั้งที่ผู้ที่ควรได้รับเกียรติคือพระเจ้าของเรา นอกจากนี้ พระเกียรติดังกล่าวก็ถูกถวายแด่พระองค์ “ในคริสตจักร” ด้วย เราเห็นชัดเจนว่าคริสตจักรท้องถิ่นเป็นตัวกลางหลักในยุคนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดา ไม่มีผู้ใดที่มีหน้าที่ถวายเกียรติพระบิดาเหมือนคริสตจักร พระเกียรติที่จะมีแด่พระบิดาในคริสตจักรนี้ยังเป็นมา “โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์” คำว่า “เป็นนิรันดร์” มีความหมายตรงตัวว่า ‘ตลอดหลายยุคหลายสมัย’ พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์เองในทุกชั่วอายุคนตลอดหลายยุคหลายสมัยผ่านทางคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ คริสตจักรเป็นผู้ที่เต็มใจหันมาเชื่อวางใจในข้อเสนออันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้า นั่นคือ ข้อเสนอเกี่ยวกับความรอด อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เนื้อหาส่วนแรกของหนังสือเล่มนี้ปิดท้ายด้วย *เอเมน* ขอให้เป็นอย่างนั้น!

ภาพรวมของอเฟซัส 4: คราวนี้จุดหมายฝากเล่มนี้เปลี่ยนจากเรื่องหลักคำสอนเป็นเรื่องทางปฏิบัติบ้าง เรื่องที่ถูกให้ความสำคัญคือ การดำเนินชีวิตคริสเตียน ในบทนี้ด้วย *อัครสาวก* ท่านนี้แทรกประโยคที่สำคัญๆเกี่ยวกับของประทานในการเป็นผู้นำในด้านต่างๆที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่คริสตจักร

อฟ 4:1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจำจองเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้ประพฤติสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น นี่เป็นอีกบทหนึ่งที่ขึ้นต้นด้วยการที่เปาโลเรียกตัวเองว่าเป็น “ผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (น่าสนใจที่วลีนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘นักโทษในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ นี่บ่งบอกมากกว่าการที่เปาโลถูกจำคุกที่กรุงโรม แต่เราเห็นถึงพันธนาการที่ท่านมีต่อพระคริสต์ด้วย เราเห็นคำว่า *เหตุฉะนั้น* มันเชื่อมโยงสิ่งที่ถูกกล่าวไว้ก่อนหน้านั้นจนถึงบัดนี้ (นั่นคือ พระพรน่านับการของเราในพระคริสต์, ความรอดโดยพระคุณ, ความลึกกลับของข้าพเจ้าประเสริฐ และการทูลขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระเจ้าโดยทางคริสตจักร) กับการแสดงออกมาเป็นการปฏิบัติ

อัครสาวกผู้นี้จึงขอและวิงวอนให้เรา “ประพุดติสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น” คำที่แปลว่า **ประพุดติ** (*เพะริปาเตะ โอ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ดำเนิน’ อย่างไรก็ตามคำนี้ก็ถูกใช้ เป็นภาพเปรียบเทียบของการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เราสามารถแทนด้วยคำว่า ‘ดำเนินชีวิต’ ก็ได้ คำ ที่แปลว่า **สมกับ** (*อาซี โอส*) จริงๆแล้วเป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า ‘อย่างสมควร’ หรือ ‘อย่างเหมาะสม’ ส่วน “ที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น” หมายถึง การทรงเรียกให้เรารับความ รอด มันทำให้เรานึกถึงการที่พระคริสต์ตรัสเรียกว่า “จงมาหาเรา” ดังนั้นเราได้ถูกกำชับให้ ดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสมกับความรอดที่เราได้ถูกเรียกให้มารับเอาแล้ว

อฟ 4:2 คุณสมบัติห้าประการของการดำเนินเช่นนี้มีบอกไว้คือ (1) **จงมีใจถ่อมลง ทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ** คำแรกหมายถึง ความถ่อมใจ คำหลังนี้ถึงแม้จะเกี่ยวข้องกับคำแรกแต่ ก็ไม่ใช่คำเหมือนของคำแรก คำที่แปลว่า (2) **ใจอ่อนสุภาพ** (*พราออเทส*) ไม่เพียงสื่อถึงความ อ่อนโยนเท่านั้น แต่ยังสื่อถึงการมีสภาพอารมณ์ที่คงที่ด้วย มันสื่อถึงการมีวินัยในการแสดง อารมณ์ต่างๆ ดังนั้น คำสั่งสองประการนี้จึงเกี่ยวข้องกับความถ่อมใจและการแสดงอารมณ์อันมี วินัย

นอกจากนี้ ยังมีการเสริม (3) **อดกลั้นไว้นาน** เข้าไปด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*มาครอฐูเมีย*) ด้านหนึ่งสื่อถึงความหนักแน่นและความเพียรพยายาม และอีกด้านก็สื่อถึงความอดกลั้นใจและ การไม่รีบแก้แค้นเมื่อถูกกระทำผิด ต่อจากนี้ยังมี (4) **อดทนต่อกันและกันด้วยความรัก** กล่าวอีก นัยหนึ่ง มันคือการอดทนต่อกันและกันด้วยจิตใจแห่งความรัก

อฟ 4:3 คุณสมบัติที่ห้าของการดำเนินให้สมกับการทรงเรียกของเราก็คือ (5) **จง เพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวแห่งพระวิญญูญาณ** คำที่แปลว่า **เพียร พยายาม** (*สปออคูคา โซ*) เป็นคำที่บางครั้งก็แปลว่า ‘ขยันหมั่นเพียร’ หรือ ‘ความขยัน’ ดังนั้นความ หมายก็คือ การขยันขันแข็งในการเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวแห่งพระวิญญูญาณ ความหมายก็คือ การระมัดระวังที่จะรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสันติสุขท่ามกลาง ผู้คนของพระเจ้าไว้ ดังนั้น การดำเนินให้สมกับความรอดของเราจึงเกี่ยวข้องกับความถ่อมใจ,

การมีวินัยในการแสดงอารมณ์, ความพากเพียรพยายาม และการอดทนต่อกันและกัน มันย่อมเกี่ยวข้องกับการรักษาไว้ซึ่งสันติสุขท่ามกลางผู้คนของพระเจ้าอย่างแน่นอน

อฟ 4:4-6 อัครสาวกท่านนี้จึงยกภาพประกอบที่แสดงถึงการต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยกล่าวถึงหลักการนั้นในการประกอบกิจของพระเจ้า ท่านจึงยกตัวอย่างเจ็ดประการที่แสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่พระเจ้าได้ทรงสถาปนาขึ้นมา (1) มีกายเดียว ซึ่งนี้ย่อมหมายถึงพระกายของพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย นั่นคือ คริสตจักร (2) มีพระวิญญาณองค์เดียว นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ (3) พระองค์ได้ทรงเรียกเราเหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน ประเด็นก็คือว่า เราทุกคนมีความหวังเดียวกัน นั่นคือ ความหวังแห่งสง่าราศีซึ่งก็คือ สวรรค์เบื้องบน (4) มี 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียว (5) มีความเชื่อเดียวในพระคริสต์ (6) มีบัพติศมาเดียวเท่านั้นที่ใช้ได้ นี่อาจหมายถึงทั้งบัพติศมาในน้ำและบัพติศมาฝ่ายวิญญาณ สุดท้าย (7) มี 6 พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทุกคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง (ให้เราสังเกตคำบุพบทสี่คำที่เปาโลใช้เพื่อบรรยายถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับเรา พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทุกคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง) ประเด็นที่สำคัญว่าก็คือว่า การประกอบกิจของพระเจ้านั้นเป็นหนึ่งเดียวกันและไม่เคยแตกแยก ตัวอย่างนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราที่จะคงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแห่งสันติสุขในคริสตจักรไว้

อฟ 4:7 แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันฝ่ายวิญญาณดังกล่าว เปาโลก็นำความหลากหลายฝ่ายวิญญาณมาเทียบให้เห็นความแตกต่างด้วย ท่านเริ่มนำเสนอของประทานต่างๆของการเป็นผู้นำที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่คริสตจักรแล้วเพื่อประโยชน์ของมันเอง ท่านเริ่มโดยบรรยายว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระคุณให้แก่เราแต่ละคนตามขนาด (คือระดับ) ของของประทานของพระคริสต์ ประเด็นก็คือว่า ของประทานของพระคริสต์นั้นไม่มีขนาดที่วัดได้เลย ดังนั้นระดับของของประทานของพระเจ้าที่ทรงให้แก่เรานั้นก็เหมือนกัน นี่เป็นวิธีที่ไพเราะในการบรรยายถึงพระคุณอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์

อฟ 4:8 ท่านหยุดพักเพื่อยกภาพประกอบประเด็นของท่านโดยยกคำพูดจาก สดุดี 68:18 ซึ่งถูกเขียนในตอนนั้นเป็นคำพยากรณ์ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้งพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ ตอนนั้นดาวิดหมายถึง คำพยากรณ์เรื่องการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ในช่วงเวลาสามวันที่คั่นกลางระหว่างการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ คำพยากรณ์นี้ยังพูดถึงบรรดาวิสุทธิชนในสมัยพระคัมภีร์เดิม (ซึ่งเป็นเชลยในเมืองบรมสุขเกษม) ที่ถูกนำไปสู่สวรรค์พร้อมกับพระคริสต์ด้วย แต่ส่วนที่เปาโลพูดถึงก็คือ พระคริสต์ “ทรงประทานของประทานแก่มนุษย์” ด้วย ของประทานเหล่านี้จะถูกบรรยายถึงในไม่ช้าในฐานะเป็นความเป็นผู้นำหลายรูปแบบซึ่งทรงประทานให้แก่คริสตจักร

อฟ 4:9-10 (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย 10 พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)

เกรงว่าจะมีคนไม่แน่ใจว่าท่านกำลังหมายถึงอะไรกันแน่ ท่านจึงขยายความต่อไปว่า ผู้ที่ได้เสด็จขึ้นไปนั้น (คือ พระคริสต์) “ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย” นี่น่าจะหมายถึงการที่พระคริสต์ทรงนำคนที่อยู่ที่อกอับราฮัมขึ้นไปสู่สวรรค์ ท่านกล่าวต่อไปว่านี่เป็นการเสด็จขึ้นไป “สู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง” นั่นคือ จากฟ้าสวรรค์ทั้งสามชั้นขึ้นไปถึงสง่าราศีเลยทีเดียว พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อ “จะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ” คำที่แปลว่า **ทำให้...สำเร็จ (ปเลรอ โอ)** นอกจากแปลว่า ‘เต็มเต็ม’ แล้ว ยังแปลว่า ‘ทำให้...สำเร็จ’ ด้วย ดังนั้นพระราชกิจนี้ของพระคริสต์จึงเกิดขึ้นเพื่อที่พระองค์จะทรงทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ

อฟ 4:11 ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและความตั้งใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่จะประทานของประทานต่างๆ ให้แก่มนุษย์แล้ว พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสดาพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล

และอาจารย์ ความหมายก็คือว่า พระองค์ประทานของประทานแห่งการเป็นอัครสาวกให้แก่บางคน บางคนก็ได้ของประทานในการเป็นศาสตพยากรณ์ บางคนก็ได้ของประทานในการเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ สำหรับบางคน พระเจ้าก็ทรงประทานของประทานในการเป็นศิษยาภิบาลให้แก่พวกเขา สุดท้ายสำหรับบางคนพระเจ้าก็ทรงประทานของประทานในการสอนให้แก่พวกเขา ถึงแม้ว่าแต่ละคนเป็นผู้รับของประทานในการรับใช้อันหลากหลายเหล่านี้ แต่คริสตจักรก็เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงประทานของประทานต่างๆ ให้ เรื่องที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงประทานของประทานที่แตกต่างกันเหล่านี้เพื่อประโยชน์ของคริสตจักร ซึ่งเป็นความลึกซึ้งของพระเจ้า

จากห้าตำแหน่งในการรับใช้ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น มีเพียงสามตำแหน่งที่ยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ ให้เรามาดูห้าตำแหน่งดังกล่าวอย่างย่อๆกัน (1) อัครสาวก คือ ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเยซูคริสต์เจ้าโดยตรง คำที่แปลเช่นนั้น (*อาพอสตอลอส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้นำสารที่ได้รับมอบหมายซึ่งถูกส่งออกไปพร้อมกับคำสั่ง' ในความหมายแบบที่แคบมากกว่าของคำๆนี้ อัครสาวกคือ ผู้ที่พระคริสต์ทรงใช้ไปโดยตรงและเป็นผู้ที่ได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ในความหมายแบบที่กว้างกว่า ผู้นำฝ่ายวิญญาณคนอื่นๆในคริสตจักรยุคต้นก็ถูกเรียกว่าอัครสาวกเหมือนกัน เช่น บาร์นาบัส, ทิโมธี และซิลวานัส อย่างไรก็ตาม ตรงนี้ น่าจะใช้ความหมายแบบแรกมากกว่า ไม่ว่าจะในกรณีใด ตำแหน่งอัครสาวกก็ตายไปแล้วพร้อมกับเหล่าอัครสาวก ตำแหน่งนั้นไม่มีอีกต่อไปแล้วนับตั้งแต่ศตวรรษแรกเป็นต้นมา

ตำแหน่ง (2) ศาสตพยากรณ์ มีลักษณะเฉพาะตัวคล้ายกับผู้ที่ดำรงตำแหน่งนี้ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ในทั้งสองกรณี พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะตรัสล่วงหน้าและตรัสออกไปผ่านทางบุคคลที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ของประทานแห่งการพยากรณ์เป็นหนึ่งในของประทานของพระวิญญาณตามที่มิบอไว้ใน 1 โครินธ์ 12:10 อย่างไรก็ตาม ของประทานนี้ก็เสื่อมสูญไปและสิ้นสุดลงตามที่ 1 โครินธ์ 13:8 ได้กล่าวไว้ จุดประสงค์ของของประทานแห่งการพยากรณ์คือ เพื่อที่พระเจ้าจะทรงเปิดเผยความจริงสมัยพันธสัญญาใหม่เป็นคำพูดผ่านทางผู้พยากรณ์ต่างๆในช่วงเวลาระหว่างวันเพ็นเทคอสต์กับการที่พระวาระของพระเจ้าเสร็จสมบูรณ์ ดังนั้น เมื่อ "ความ

สมบูรณ์มาถึง” นั่นคือ พระคัมภีร์ใหม่ที่เสร็จสมบูรณ์ ของประธานแห่งการพยากรณ์พร้อมกับ
ของประธานอื่นๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณก็สิ้นสุดลง

ตำแหน่ง (3) **ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ** หมายถึงคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกให้มารับใช้
เต็มเวลาเพื่อให้ความช่วยเหลือคริสตจักรต่างๆผ่านทางพันธกิจเฉพาะทางเกี่ยวกับการประกาศ
ข่าวประเสริฐ เห็นได้ชัดว่าตำแหน่งนี้ยังมีอยู่จนถึงทุกวันนี้

ของประธานที่สี่ที่กล่าวไว้คือ ของประธานในการเป็น (4) **ศิษยาภิบาล** นี้หมายถึง ผู้นำที่
พระเจ้าทรงเรียกและทรงแต่งตั้งของคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย คำที่แปลเช่นนั้น (*ปอยเมน*) มี
ความหมายตรงตัวว่า ‘คนเลี้ยงแกะ’ ดังนั้น ศิษยาภิบาลจึงเป็นคนที่กำกับดูแลคริสตจักร นี้ไม่ได้
หมายถึงการดูแลแกะแต่ละตัวเท่านั้น แต่หมายถึงการกำกับดูแลคริสตจักรทั้งคริสตจักรด้วย

คำๆนี้เป็นคำเหมือนของคำว่า ‘ผู้อาวุโส’ และ ‘เจ้าอธิการ’ ทั้งสามคำหมายถึงตำแหน่ง
เดียวกัน โดยบรรยายถึงหน้าที่หลายอย่างของศิษยาภิบาล สองคำหลังนี้หมายถึง การกำกับดูแล
คริสตจักรในด้านองค์กรมากกว่า

สุดท้าย พระเจ้าได้ทรงประทาน (5) **อาจารย์** บางคนได้รับการทรงเรียกให้มารับใช้ใน
ด้านการสอนเต็มเวลาหรือบางเวลา นี่อาจไล่ตั้งแต่อาจารย์สอนพระคัมภีร์ตามวิทยาลัยพระคัมภีร์
ไปจนถึงอาจารย์สอนรวีวารศึกษาอย่างที่เรารู้จักกันในปัจจุบัน (เราควรหมายเหตุว่า บางคนได้
เสนอความเห็น ว่า ตำแหน่งศิษยาภิบาลและอาจารย์เป็นตำแหน่งที่รวมกันหรือคู่กัน ถึงแม้
ไวยากรณ์ของต้นฉบับภาษากรีกจะสื่อไปในทิศทางดังกล่าว แต่บริบทที่ใหญ่กว่าของพระคัมภีร์
ใหม่ก็ไม่ได้พูดถึง ศิษยาภิบาล- อาจารย์เลย ทั้งสองตำแหน่งมักถูกเรียกแบบแยกกันเสมอ)

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงประทานตำแหน่งเหล่านี้แก่คริสตจักร
ในฐานะเป็นของประธานแก่คริสตจักร ของประธานเหล่านี้ออกมาจากพระคุณของพระองค์ดัง
ที่กล่าวไว้แล้วในข้อ 7

อฟ 4:12 ตำแหน่งต่างๆเหล่านี้มีจุดประสงค์ที่หลากหลาย ประการแรก ของ
ประธานในการรับใช้ที่แตกต่างกันเหล่านี้มีไว้เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ล้อมรอบ เพื่อช่วยในการ
รับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น วิสุทธิชนที่วอนนี้ย่อมหมายถึง ผู้คนที่
บังเกิดใหม่แล้วในคริสตจักร คือ คนเหล่านั้นที่ถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วโดยทางพระโลหิตที่ล้าง
ออกของพระเยซูคริสต์ ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งตำแหน่งฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ “เพื่อเตรียม
วิสุทธิชนให้ล้อมรอบ” คำที่แปลว่า **เตรียม...ให้ล้อมรอบ** (*คาตารติสมอส*) มีความหมายว่า
‘ตกแต่ง’ หรือ ‘ตระเตรียม’ ไม่ว่าจะป็นศิษยาภิบาล, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือ อาจารย์ พวกเขา
เขาก็ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าเพื่อตระเตรียมผู้คนของพระเจ้า “เพื่อช่วยในการรับใช้” นี้
หมายความว่า การตระเตรียมวิสุทธิชนให้ล้อมรอบนั้นเป็นไปเพื่อที่ผู้คนของพระเจ้าจะพร้อม
สำหรับงานรับใช้เอง คำที่แปลว่า **เพื่อ** (*เอะฮิส*) บ่งบอกว่าเป็นเช่นนั้น

เราเห็นว่าคำว่า “การรับใช้” ถูกเรียกว่า “**the ministry**” ยกเว้นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่
งานของพระเจ้า นั่นคือ การรับใช้ มักเป็นคำที่มีคำนำหน้านามที่เฉพาะเจาะจง (the) หรือคำ
คุณศัพท์ขยายเสมอ มันไม่ได้ตามสมันิยมและไม่ใช้การรับใช้ทั่วไปที่ไม่มีคำนำหน้านามที่
เฉพาะเจาะจง

ภาพประกอบในที่นี้อาจเป็นภาพของโค้ชที่ต้องการฝึกทีมของตนเพื่อออกไปชนะการ
แข่งขัน นี่แหละคือ จุดประสงค์ของศิษยาภิบาล, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรืออาจารย์ การรับใช้
ของพวกเขา คือ การเตรียมผู้คนของพระเจ้าให้พร้อมที่จะทำงานที่เป็นการรับใช้ จุดประสงค์
สูงสุดก็คือ **เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น** คำที่แปลว่า **เสริมสร้าง...ให้
จำเริญขึ้น** (*ออยคอคอเม*) มีความหมายว่า ‘ก่อสร้างขึ้น’ ดังนั้นของประธานในการรับใช้ต่างๆ
เหล่านี้จึงมีไว้สำหรับก่อสร้างอาคารดังกล่าวตามที่มิบอกล่าวไว้ในเอเฟซัส 2:20-22 นั่นคือ พระกาย
ของพระคริสต์ คริสตจักรท้องถิ่นแห่งพันธสัญญาใหม่

อฟ 4:13 ทั้งหมดนี้เป็นไปจนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า บรรดาผู้นำของคริสตจักรมีภาระใจที่จะเห็น

ริสตัจกร “บรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ” พร้อมกับความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับ “พระบุตรของพระเจ้า” นี้สื่อถึงการระมัดระวังในการสอนและเทศนาความจริงของพระเจ้าเพื่อที่จะก่อให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในเรื่องความจริง ท่านกล่าวในทำนองเดียวกันว่า ริสตัจกรจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือเต็มถึงขนาดความไพบูรณ์ของพระคริสต์

คราวนี้ภาพเปรียบเทียบเปลี่ยนจากตัวอาคารมาเป็นคนและร่างกายของเขา คำที่แปลว่า โตเป็นผู้ใหญ่เต็มที (เดอะเดอะออส) มีความหมายว่า ‘สมบูรณ์’ หรือ ‘โตเต็มที’ ภาพเปรียบเทียบที่แสดงถึงพัฒนาการเติบโตยังมีต่อไปตรงที่ว่าเราควรเจริญเติบโตให้ได้ขนาด (คือ ความสูง) ของความไพบูรณ์ (คือ ความเป็นผู้ใหญ่) ของพระคริสต์ ความหมายที่กว้างกว่าก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งตำแหน่งต่างๆของผู้นำคริสตจักรเหล่านี้ (คือ การรับใช้ -- the ministry) เพื่อที่ว่าผู้คนของพระเจ้าจะได้เติบโตเต็มทีและเป็นผู้ใหญ่เหมือนพระเยซู

อฟ 4:14 พระเจ้าทรงประทานผู้นำต่างๆให้แก่คริสตจักรเพื่อ (ฮินา) เราจะไม่เด็กอีกต่อไป เปาโลจึงสาธยายเกี่ยวกับอันตรายฝ่ายวิญญาณหลายระดับที่ทำให้พระเจ้าทรงแต่งตั้งของประทานในการรับใช้ต่างๆเหล่านี้เพื่อปกป้องคริสตจักร (1) ประการแรกคือ เราไม่ได้มีความอ่อนต่อโลกของเด็กๆ ที่มักเชื่ออะไรก็ตามที่พวกเขาได้ยิน ท่านใช้ภาพประกอบเพิ่มเติมซึ่งเป็นภาพของ (2) การถูกชั้ดไปชั้ดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง นี่เป็นภาพเปรียบเทียบของความไม่มั่นคงของคลื่นที่ถูกลมพัดขณะที่คลื่นชั้ดไปชั้ดมาในช่วงที่เกิดพายุ

เปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบของลมแห่งคำสั่งสอนเท็จซึ่งมักเริ่มพัดแบบเบาๆก่อน แต่ในที่สุดก็กลายเป็นพายุเฮอริเคนที่ก่อให้เกิดความพินาศฝ่ายวิญญาณ ลมแห่งคำสั่งสอนเท็จเหล่านี้มีจุดกำเนิดจาก (3) เล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดซึ่งโดยวิธีนี้พวกเขาคอยชู้มรอที่จะล่อลวง ในเวลานี้มีคำบรรยายสี่คำที่พูดถึงการหลอกลวงฝ่ายวิญญาณ (ก) คำแรกคือ “เล่ห์กลของมนุษย์” ซึ่งมีความหมายว่า ‘การต้มตุ๋น’, ‘การโกง’ หรือ ‘การหลอกลวง’ (ข) คำที่สองคือ “อุบายฉลาด” มีความหมายว่า ‘เหลี่ยมจ้ด’ เหมือนกับเจ้างูนั้นที่เหลี่ยมจ้ดยิ่งกว่าสัตว์ใดๆ (ค) คำที่สามคือ “คอยชู้มรอ”

ซึ่งมีความหมายว่า การใช้เล่ห์เหลี่ยมหรือการดักโจมตี สุดท้าย (ง) “ที่จะล่อลวง” บ่งชี้ถึงการนำให้หลง โดยเฉพาะการนำให้หลงผิด

มันบ่งบอกถึงการชักชวนไปในทางที่ผิดและการล่อลวง ทั้งหมดนี้อยู่ในบริบทของหลักคำสอน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักคำสอนที่ผิด เราเห็นชัดเจนว่าพญามารอยู่เบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ เพราะเป็นความจริงที่มันเป็นผู้มูสาและเป็นพ่อของการมูสา พระเจ้าทรงประทานตำแหน่งการรับใช้ด้านต่างๆแก่คริสตจักรเพื่อปกป้องผู้คนของพระเจ้าจากการล่อลวงเหล่านี้

อฟ 4:15 แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศิระคือพระคริสต์ ในทางตรงกันข้าม บรรดาผู้นำในการรับใช้ในคริสตจักรได้ถูกบัญชาให้พูด “ความจริงด้วยใจรัก” ความจริงบางครั้งก็อาจเย็นชาและเชือดเฉือน บรรดาผู้นำของคริสตจักรและคริสเตียนโดยทั่วไปจึงถูกกำชับให้เจือใจเมตตาลงไปในความจริงที่แข็งกร้าวด้วย จุดประสงค์ในการเสริมด้วยสิ่งนี้ก็คือ เพื่อที่ผู้คนของพระเจ้าในคริสตจักรจะ “จำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศิระคือพระคริสต์” เช่นเดียวกับที่เปาโลได้เอ่ยถึงการเติบโตเต็มขนาดสู่ความไพบูลย์ของพระคริสต์ในข้อ 13 บัดนี้ท่านกล่าวว่าเป้าหมายก็คือ เพื่อที่จะเติบโตสู่พระองค์ นั่นคือ พระคริสต์ จุดประสงค์ของของประทานที่เป็นตำแหน่งผู้นำที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่คริสตจักรจึงไม่ใช่แค่เพื่อเตรียมความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณและปกป้องจากความผิดพลาดฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่เพื่อช่วยให้ผู้คนของพระเจ้าในคริสตจักรเติบโตในพระคริสต์จนถึงจุดที่เราจะเริ่มเป็นเหมือนพระเยซูด้วย

อฟ 4:16 คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อสนิทและผูกพันกันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

ใน 2:21 อัครสาวกท่านนี้ใช้ภาพเปรียบเทียบของอาคารที่ “ต่อกันสนิท” บัดนี้ท่านใช้คำเดียวกันในภาพเปรียบเทียบของร่างกาย นั่นคือ พระกายของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นศิระ เราเป็นร่างกาย นอกจากนี้ร่างกายนั้นก็ถูกนำมาติดต่อสนิทโดยพระคริสต์ “และผูกพันกันโดยที่

ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน” ความหมายก็คือว่า พระกายของพระคริสต์ ซึ่งเหมือนกับร่างกายมนุษย์ ได้ถูกเชื่อมติดกันอย่างเหมาะสมโดยทุกข้อต่อของมัน นอกจากนี้ กายฝ่ายวิญญาณดังกล่าว ซึ่งเหมือนกับร่างกายมนุษย์ ได้ถูกนำมาอยู่ด้วยกัน “ตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน” ความหมายก็คือ การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพของแต่ละส่วนของร่างกาย ร่างกายมนุษย์ก็เป็นแบบนั้นเหมือนกัน เปาโลบรรยายภาพเปรียบเทียบกันในพระกายของพระคริสต์ ทั้งสองอย่างเป็นผลงานชิ้นเอกของพระเจ้า วัตถุประสงค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ “ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญ” พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้พระกายของพระคริสต์จำเริญ “เติบโตขึ้นเองด้วยความรัก” ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นสุดท้ายแล้วก็มีเป้าหมายเพื่อที่คริสตจักรจะถูกเสริมสร้างขึ้นในความรักซึ่งกันและกัน นี่คือเป้าหมายโดยรวมของของประทานต่างๆในการรับใช้ที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่คริสตจักรแล้ว

อฟ 4:17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าประพฤติอย่างคนต่างชาติ ที่เขาประพฤติกันนั้นคือมีใจจ้องอยู่กับสิ่งที่ไม่ดีมีสาระ ดังนั้น เพราะสิ่งต่างๆที่กล่าวมาแล้วด้านบน อัครสาวกเปาโลจึงกล่าวถึงด้านที่สองของการดำเนินชีวิตคริสเตียน นั่นคือที่เราจะไม่ “ประพฤติอย่างคนต่างชาติ” เราเห็นถึงด้านต่อไปของการดำเนินชีวิตคริสเตียน บทนี้จะขยายความเรื่องนี้จนถึงข้อ 29

การไม่ประพฤติอย่างคนต่างชาติคือ การไม่ใช้ชีวิตเหมือนอย่างชาวโลก ถึงแม้คำว่า ‘คนต่างชาติ’ เดิมที่มีความหมายในเรื่องชาติพันธุ์ นั่นคือ คนที่ไม่ใช่ยิว แต่บางครั้งมันก็มีความหมายฝ่ายวิญญาณมากกว่าด้วย มันหมายถึง คนที่อยู่ในโลกและไม่รอด ด้วยถ้อยคำมากมายเหลือเกิน เปาโลได้ตักเตือนผู้อ่านของท่านมิให้ทำตามอย่างชาวโลก จากนั้นท่านสาธยายต่อไปถึงรูปแบบต่างๆที่คนต่างชาติที่ไม่รอดดำเนินกัน

อย่างแรกคือ มีใจจ้องอยู่กับสิ่งที่ไม่ดีมีสาระ คำที่แปลว่า สิ่งที่ไม่ดีมีสาระ (มาไตออสเตส) เป็นคำที่น่าสนใจ มันมีความหมายว่า ‘ขาดซึ่งความจริงและความเหมาะสม’ และ ‘ความวิปริตผิดเพี้ยน’ อัครสาวกท่านนี้จึงบรรยายถึงความต่ำทรามของจิตใจมนุษย์ มันถูกความบาปบิดเบือนจน

มันสามารถทำอะไรซ้ำๆ ได้ทั้งนั้น ถึงแม้ว่าชาวโลกอาจดำเนินชีวิตแบบนั้น แต่ผู้คนที่พระเจ้าก็ถูกกำชับให้ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม

อฟ 4:18 โดยที่ความเข้าใจของเขามีคดมนไป และเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา ท่านบรรยายต่อไปถึงสภาพที่มีคดมนของใจที่บาปหนาของมนุษย์ว่า “ความเข้าใจของเขามีคดมนไป” จิตใจของมนุษย์ธรรมดาได้ถูกความบาปทำให้มีคดมนในด้านศีลธรรม อีกครั้งที่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือการไม่ดำเนินชีวิตแบบนั้น นอกจากนี้คนต่างชาติที่ไม่รอดก็ “อยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา” เพราะความโหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณที่คดคั่น ชาวโลกจึงถูกแยกออกจากชีวิตที่สร้างใหม่ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 นอกจากนี้ความโหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณก็มีอำนาจมากเพราะใจ “ที่แข็งกระด้าง” ของมนุษย์ที่บาปหนา

อฟ 4:19 ในการบรรยายถึงคนต่างชาติต่อไป ท่านกล่าวว่า เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป นั่นคือพวกเขากลายเป็นคนด้านชาและไม่สะทกสะท้านต่อความบาปแล้ว มันสอดคล้องกับการมีใจสำนึกผิดชอบที่ถูก نابด้วยเหล็กแดง (1 ทิโมธี 4:2) ดังนั้นชาวโลกจึงปล่อยตัวทำการลามก ความหมายก็คือว่า คนที่ไม่รอดในโลกได้ปล่อยตัวไปกับการลามก คำที่แปลเช่นนั้น (*อาเชิลกะเอีย*) มีความหมายว่า ‘ค้นหาที่ไม่ถูกรั้งไว้’ มันสื่อถึงความเสื่อมทรามทางเพศ, ความหมกมุ่นกับกามตัณหา, ความมกมากในกาม และการไม่รู้จักอายในเรื่องทางเพศ พวกเขาจึงได้ปล่อยตัวทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ ความหมายก็คือ การไล่ตามความโสโครกในเรื่องทางเพศอย่างไม่รู้จักหยุดหย่อน

อฟ 4:20-21 แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น 21 ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว

อัครสาวกท่านนี้เตือนความจำผู้อ่านของท่านว่าพวกเขา “ไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น” ความจริงก็คือ ในฐานะเป็นคริสเตียน เราข่อมรู้ดีกว่าและเราก็ถูกเตือนความจำมิให้ดำเนินตามอย่างของคนต่างชาติดำเนินอยู่นั้น เป็นความจริงที่เมื่อเราได้ยินพระวจนะของพระองค์และถูก

สอนด้วยพระวจนะนั้นแล้ว เราก็รู้ว่านี่เป็นความจริง เหมือนกับที่ความจริงนั้นอยู่ในพระเยซูคริสต์

อฟ 4:22 ความจริงนั้นก็คือว่า ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งอยู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามคัมภีร์อันเป็นที่ลบล้าง เปาโลกำลังหมายความว่าก่อนที่เราได้รับความรอด เราอาจเคยดำเนินชีวิตแบบนั้น นั่นคือ วิถีชีวิตเดิมของเรา คำที่แปลเช่นนั้น (*อานาสตรอเฟ*) มีความหมายว่า ลักษณะการดำเนินชีวิต, พฤติกรรม หรือการวางตัว ท่านกำลังหมายถึง “มนุษย์เก่า” ของเรา นี่ย่อมหมายถึงธรรมชาติเก่าของเราที่เปี่ยมด้วยบาป ท่านใช้ภาพเปรียบเทียบที่เราคุ้นเคย การถอดทิ้งมนุษย์เก่าก็เหมือนกับการถอดทิ้งเสื้อผ้าที่สกปรก เราทำอย่างนี้ทุกวัน ดังนั้นเราต้องจัดการกับธรรมชาติเก่าของเราอย่างน้อยทุกวัน เมื่อเราได้รับความรอด เราก็ได้รับธรรมชาติใหม่แล้ว แต่ธรรมชาติเก่าก็ยังคงอยู่ เหมือนกับที่เสื้อผ้าย่อมเปราะเปื้อนทุกวันและต้องถูกถอดออกเสีย เราก็ต้องจัดการกับธรรมชาติเก่าของเราแบบนั้นเช่นกัน

อฟ 4:23 ขั้นตอนแรกของการแก้ปัญหานี้ก็คือ ให้จิตวิญญาณของท่านเปลี่ยนใหม่ เราได้รับคำบัญชาให้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ในจิตวิญญาณของเรา ใน 2 โครินธ์ 4:16 อัครสาวกท่านนี้เขียนเกี่ยวกับจิตใจภายในที่รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ทุกวัน ดู โรม 12:2 ด้วย การเปลี่ยนแปลงใหม่ดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วเกิดขึ้นได้เพราะการซึมซับพระวจนะของพระเจ้าพร้อมกับการมีสามัคคีธรรมในการอธิษฐาน เมื่อเราใช้เวลาแต่ละวันกับพระองค์ผ่านทาง การอ่านพระคัมภีร์และการอธิษฐาน จิตวิญญาณของเราก็จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ทุกวัน

อฟ 4:24 และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง นอกจากนี้ เรายังได้รับคำบัญชาให้ “สวมมนุษย์ใหม่” อัครสาวกท่านนี้นำเสนออีกด้านของเรื่องนี้ ขณะที่เราได้รับคำบัญชาให้ถอดทิ้งเสื้อผ้าแห่งมนุษย์เก่าที่สกปรก และให้จิตวิญญาณของเราถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ บัดนี้เราได้รับคำบัญชาให้หรือดูในตู้เสื้อผ้าแห่งใจของเราและหยิบเอาเสื้อผ้าแห่งมนุษย์ใหม่ออกมาสวม ความหมายตรงนี้ก็สอดคล้องกับกาลาเทีย 5:16 ที่เปาโลกำลังให้เราดำเนินตามพระวิญญาณ ในแต่ละ

วันนี้ในฐานะคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วได้รับคำบัญชาให้สวมธรรมชาติใหม่ที่พระเจ้าทรง
ประทานให้แก่เราแล้ว มิฉะนั้นเราก็จะดำเนินตามเนื้อหนังซึ่งเปื้อนเน่า

เปาโลจึงกล่าวถึงสาระสำคัญของมนุษย์ใหม่ มันได้ถูก “สร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของ
พระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” ลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างของ
ธรรมชาติใหม่ก็คือ ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ มันเป็นวิธีการทำงานที่แตกต่างอย่างสิ้น
เชิงจากเนื้อหนัง ตามที่เอเฟซัส 4:22 และกาลาเทีย 5:24 ได้กล่าวไว้ ธรรมชาติเก่า (คือ เนื้อหนัง)
ทำงานบนระดับของค้นหาและความใคร่ (คือ ความรู้สึกต่างๆ) ส่วนธรรมชาติใหม่ทำงานบน
ระดับที่สูงกว่า คือ ความชอบธรรม นั่นคือแทนที่จะคิดถึงสิ่งที่เราต้องการหรือรู้สึก เราควรถาม
ว่า ‘มันถูกต้องไหม มันบริสุทธิ์ไหม’ มันคือ ไม่ใช่ตามใจของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามน้ำ
พระทัยของพระองค์มากกว่า เพื่อความแน่ใจ มันไม่ใช่การดำเนินตามอย่างที่คนต่างชาติดำเนิน
กันอยู่นั้น

อฟ 4:25 วกกลับมาที่คำสั่งสำคัญของเนื้อหาส่วนนี้ นั่นคือ “อย่าดำเนินตามอย่าง
คนต่างชาติ” อัครสาวกท่านนี้จึงเริ่มสาธยายถึงสิ่งต่างๆที่แสดงถึงการดำเนินอย่างคนธรรมดา เมื่อ
อ้างอิงถึงภาพเปรียบเทียบเรื่องการถอดทิ้งเสื้อผ้าที่สกปรก ท่านจึงสั่งว่า เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสา
เสีย และ ‘จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน’ เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน
นี่แหละคือความชอบธรรมเพราะเราเป็นอวัยวะของกันและกันจริงๆ มันยังเป็นแก่นแท้ของ
บัญญัติข้อที่เก้าของบัญญัติสิบประการด้วย บริบทคือภายในคริสตจักร แต่หลักการที่สำคัญกว่า
นั่นก็เป็นสากล

อฟ 4:26 ‘โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป’ อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ เราจึง
ได้รับคำบัญชาให้ทำบาปขณะที่เราโกรธ ถึงแม้จะมีสิ่งที่เรียกว่า ความโกรธอันชอบธรรม แต่
น้อยครั้งจริงๆที่เรามีความโกรธแบบนั้น ปกติแล้วความโกรธเป็นผลงานของเนื้อหนังมากกว่า
มันมักสำแดงปฏิกิริยาต่างๆที่เป็นบาปออกมา เช่น การสื่อสารที่ไม่ชอบธรรม, การควบคุม
อารมณ์ไม่อยู่, ความอหังการพยาบาท และความขมขื่น ถึงแม้เหตุการณ์ต่างๆที่เราควบคุมไม่ได้

อาจทำให้เราโกรธ แต่เราก็ได้รับคำสั่งให้ควบคุมอารมณ์ของเราเพื่อที่เราจะไม่ทำบาป นี่แหละคือการไม่ดำเนินตามอย่างคนต่างชาติดำเนิน จากนั้นท่านให้คำแนะนำที่ดีมากๆ ในเรื่องนี้ “อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่” การแก้ไขความขัดแย้งในวันที่มันเกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องฉลาด การปล่อยให้ความขัดแย้งคุกรุ่นต่อไปมีแต่จะบ่มเพาะความพยาบาท ความขมขื่นและความเกลียดชัง

อฟ 4:27 คำสั่ง อย่าให้โอกาสแก่พญามาร หมายถึง การไม่เปิดช่องว่างให้แก่พญามารในชีวิตของเราเลย ในหลายวิธีที่เราไม่เข้าใจ มันสามารถมีอิทธิพลต่อเราได้ผ่านทาง การทดลอง, การทำให้ท้อใจและการเบี่ยงเบนความสนใจเรา หน้าที่ของเราก็คือการตระหนักถึงกลอุบายต่างๆของมันและไม่เปิดโอกาสให้แก่มัน

อฟ 4:28 บัญญัติข้อที่แปดของบัญญัติสิบประการก็ถูกพูดถึง คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก ถึงแม้ว่าชาวโลกอาจขโมย และเราอาจเคยขโมยในอดีต แต่ตอนนี้เราต้องต่อสู้การทดลองแม้เพียงเล็กน้อยที่จะทำให้เรากลายเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ ทางออกของเราแต่ละคนก็คือ แต่จงใช้มือทำงานที่ดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆแจกให้แก่คนที่ขัดสน การทำงานที่ซื่อสัตย์ไม่เพียงจะตอบสนองความต้องการของเราเท่านั้น แต่จะเปิดโอกาสให้เราได้ช่วยเหลือคนอื่นด้วย

อฟ 4:29 อัครสาวกท่านนี้พูดถึงวิธีสุดท้ายของการไม่ดำเนินตามอย่างคนต่างชาติดำเนิน นั่นคือ อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย คำที่แปลว่า หยาบคาย (*ซาปรัส*) มีความหมายว่า ‘น่าเสียดาย’ หรือ ‘ส่งกลิ่นเหม็น’ คำที่แปลว่า คำ คือ *ลอกอส* คำสั่งนี้ชัดเจน อย่าปล่อยให้คำไม่ดีหลุดออกมาจากปากของท่านแม้แต่คำเดียว นี่ตรงข้ามกับที่คนต่างชาติดำเนินอย่างชัดเจน ในทางกลับกัน เราควรกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง แทนที่จะกล่าวคำหยาบคายแม้แต่คำเดียว หน้าที่ของเราก็คือ การเสริมสร้างผู้อื่นในยามที่เราพูด ความหมายตรงตัวก็คือเราจะได้ให้ความกรุณาต่อคนที่ได้ยินเรา

อฟ 4:30 และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียดาย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด คำพูดที่ตามมานี้น่าจะเกี่ยวข้องกับ *การดำเนินที่สำคัญ* อันต่อไปซึ่งจะถูกกล่าวถึงใน 5:2 คือ “ดำเนินชีวิตในความ

รัก” แทนที่จะขึ้นต้นเนื้อหาส่วนนี้ด้วยคำสั่งเหมือนก่อนหน้า ตรงนี้อัครสาวกท่านนี้กลับขยายความ โดยปิดท้ายด้วยประโยคบอกเล่า การดำเนินในความรักประการแรกเกี่ยวข้องกับพระวิญญูณบริสุทธิ์ หากเราดำเนินชีวิตตามนั้น เราก็จะมีความรู้สึกไวที่จะไม่ “ทำให้พระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย” อีกครั้งที่นี่เป็นคำสั่ง การทำให้เสียพระทัยนั้นรุนแรงยิ่งกว่า ทำให้ไม่พอพระทัย มันคือการทำให้อีกฝ่ายเศร้าใจ หากเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา ซึ่งรวมถึงพระวิญญูณของพระองค์ด้วย เราก็จะระมัดระวังที่จะไม่ทำให้พระองค์เสียพระทัย เปาโลรีบเตือนใจเราว่า พระองค์เองเป็นผู้ที่ทรงประทับตราเราไว้ “จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด” อัครสาวกท่านนี้ขยายความเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติมในเอเฟซัส 1:13-14

อฟ 4:31 ดังนั้นในบริบทของการดำเนินชีวิตในความรักและไม่ทำให้พระวิญญูณบริสุทธิ์เสียพระทัย เรายังได้รับคำกำชับเพิ่มเติมว่า **จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพุดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด** ห้าสิ่งที่น่าเกลียดซึ่งตรงข้ามกับความรัก ได้ถูกให้เป็นรายการไว้ สิ่งเหล่านี้ได้แก่ ความขมขื่น การขี้โมโห ความโกรธ การตะโกนใส่กันพร้อมกับการใส่ร้ายป้ายสีและการคิดปองร้าย ซึ่งเป็นการแสดงออกที่เป็นแบบฉบับของชาวโลกจึงเป็นสิ่งต้องห้าม มันเป็นสิ่งตรงข้ามกับความรัก

อฟ 4:32 แทนที่จะทำแบบนั้น เราได้รับคำบัญชาว่า **จงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน** เพราะเห็นแก่พระคริสต์ สิ่งตรงข้ามกับที่วามานี้ก็คือ การกริ้วกราด มีใจหยาบกระด้าง และไม่ยอมให้อภัย ในฐานะเป็นผู้คนของพระเจ้าในความรัก เราได้รับคำสั่งให้ทำสิ่งที่ตรงข้าม นั่นเป็นการสำแดงออกมาของการดำเนินชีวิตในความรัก พระเจ้าได้ทรงรักเราเมื่อพระองค์ได้ทรงยกโทษเราแล้วเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เราได้เข้าใจถึงพระทัยของพระเจ้า

ภาพรวมของเอเฟซัส 5: บทที่ห้าของหนังสือเอเฟซัสกล่าวต่อไปถึงการดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติซึ่งแสดงออกมาเป็นการกระทำต่างๆ มันปิดท้ายด้วยการเปรียบเทียบระหว่างความสัมพันธ์ในชีวิตคู่กับคริสตจักร

อฟ 5:1 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้าให้สมกับเป็นบุตรที่รัก บทที่แล้วปิดท้ายด้วยการพูดถึงการที่พระเจ้าทรงยกโทษให้เราแล้วเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เมื่อพิจารณาถึงเรื่องนี้ เราจึงได้รับคำกำชับให้ “เลียนแบบของพระเจ้า” คำที่แปลว่า เลียนแบบ (มิเมเทส) มีความหมายว่า ‘คนเลียนแบบ’ หรือ ‘ผู้ทำตาม’ ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้เราแล้ว เราก็ควรทำตามแบบอย่างของพระองค์เช่นเดียวกัน ท่านเสริมว่า “ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก” เราเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักและบัดนี้เราเป็นบุตรของพระองค์แล้ว เราจึงมีหน้าที่ในการยอมให้ความรักดังกล่าวที่ส่งผลเป็นการยกโทษให้คนอื่นไหลผ่านตัวเรา

อฟ 5:2 และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน เนื้อหาที่เริ่มต้นในข้อ 4:30 จึงลงเอยเป็นคำสั่ง “จงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา” นี้เป็น ‘การดำเนิน’ ที่สาม (ที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือเอเฟซัส) และย่อมสอดคล้องกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนบ่อยๆ (ต.ย. ดู ยอห์น 13:34, 15:12,17) เราได้รับคำสั่งให้ไม่เพียงรักเท่านั้น แต่ให้ดำเนินในความรักด้วย นี่บอกเป็นนัยว่าความรักควรแทรกซึมอยู่ในทุกด้านของการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของเรา เมื่อเราทำกิจกรรมต่างๆในแต่ละวัน เราก็ควรทำกิจกรรมเหล่านั้นด้วยใจที่กรุณา เห็นอกเห็นใจ ใฝ่ใจ ใฝ่ใจ ให้ความช่วยเหลือ เมตตา และอดทนซึ่งเกิดจากความรักแบบอากาเป่ พระคริสต์ทรงรักเราอย่างไร เราก็ควรมีความรักเพื่อคนอื่นด้วย

นอกจากนี้ อัครสาวกท่านนี้ก็ยังเสริมนิยามที่กระชับและเห็นภาพของความรักแบบอากาเป่ด้วย การแสดงออกของความรักเช่นนี้คือ “พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเรา” นิยามของความรักแบบอากาเป่จริงๆแล้วก็คือ ‘การเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น’

พระเยซูทรงทำเช่นนั้นบนหุบเขากะโหลกศิระ (ดู กาลาเทีย 2:20 และ 2 โครินธ์ 12:15) จากนั้นเปาโลก็ใช้ภาพประกอบจากพระคัมภีร์เดิมซึ่งพวกยิวคุ้นเคย การเอ่ยถึง “เครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน” น่าจะทำให้พวกยิวนึกถึงเครื่องถวายบูชาต่างๆอันมีกลิ่นหอมหวานซึ่งถูกนิยามในเลวีนิติ 1-2 ความหมายแบบเรียบง่ายก็คือว่า เครื่องถวายบูชาที่มีกลิ่นหอมเหล่านี้ (ซึ่งถูกถวายที่พลับพลา/พระวิหาร) เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า สิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำบนกางเขนก็เป็นเครื่องถวายบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงพอพระทัยมากๆ มันเป็นการแสดงออกถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดด้วย หากพระองค์ทรงสามารถสำแดงความรักแบบ *อากาศเป* ออกมาได้เช่นนั้น เราก็ควรสำแดงความรักแบบนี้ ออกมาด้วย

อฟ 5:3 แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน การดำเนินอันต่อไปถูกกล่าวถึงในข้อ 8 คือ “จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” อย่างไรก็ตาม อัครสาวกท่านนี้กำลังจะนำไปสู่จุดนั้นแน่นอนที่สิ่งที่ตรงข้ามกับความสว่างก็คือ ความมืด ท่านจึงเริ่มพูดถึงความมืดทางศีลธรรมซึ่งในตอนนั้นและในตอนที่กำลังแทรกซึมอยู่ใน โลกรอบๆตัวเรา ท่านบรรยายถึงความผิดบาปทางเพศแบบกว้างๆซึ่งไม่ควร “มีขึ้นในพวกเราเลย”

สิ่งเหล่านี้รวมถึง (1) การล่วงประเวณี คำที่แปลเช่นนั้น (*พอร์เนเชีย*) ในความหมายที่แคบที่สุดหมายถึง การมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างคนสองคนที่ไม่ได้แต่งงานกัน ในความหมายที่กว้างกว่าของคำๆนี้ มันหมายถึง การผิดศีลธรรมทางเพศไม่ว่าจะในลักษณะใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการเล่นชู้, การรักร่วมเพศ, การเป็นเลสเบียน, การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ หรืออะไรก็ตาม (2) การลามกต่างๆ แปลมาจากคำว่า *ฮาคาธารเชีย* และเป็นคำที่เป็นนามธรรมมากกว่าคำแรก ขณะที่ *การล่วงประเวณี* หมายถึง การมีกิจกรรมทางเพศที่ผิดศีลธรรม *การลามก* หมายถึงเรื่องที่เป็นนามธรรมมากกว่า คือ การคิดในทางที่ไม่บริสุทธิ์, การคุยเรื่องลามก, มุกตลกหยาบ โดน และบางทีก็สื่อลามก ตามที่คำๆนี้สื่อ มันหมายถึงอะไรก็ตามที่ ‘สกปรก’ ในด้านศีลธรรม (3) ความโลภ ในบริบทนี้น่าจะหมายถึง ตัณหาหรือความอยากได้ในสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ซึ่งเอ่ยถึงไปแล้วด้าน

บน ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรมีขึ้นเลยในหมู่คนของพระเจ้า “จะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน” ความหมายก็คือว่า ในฐานะเป็นวิสุทธิชน เราเป็นคนที่บริสุทธิ์แล้ว เราจึงไม่ควรถูกกล่าวหาด้วยเรื่องสกปรกเหล่านั้น

อฟ 5:4 **ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโตนเกร** ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า ผู้เขียนที่ได้รับการคลอใจท่านนี้กล่าวในทำนองเดียวกันต่อไป ในแบบเดียวกันไม่ควรมีการ (4) **พูดหยาบคาย** ท่ามกลางพวกเราด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*อาฮิสครอเตส*) มีความหมายว่า ‘เรื่องหยาบโตน’ หรือ ‘สิ่งต่ำทราม’ ท่านเสริมเข้าไปอีก (5) “**พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง**”, (6) “**พูดตลกหยาบ โตนเกร**” วลี **พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง** แปลจากคำว่า *โมรอลอเกีย* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘คำที่โง่เขลา’ ในบริบทนี้ เห็นได้ชัดว่าท่านหมายถึง คำพูดที่สกปรกและการแสดงออกของคำพูดเหล่านี้ คำพูดแบบนี้ไม่ควรถูกได้ยินจากผู้คนของพระเจ้าเลย สุดท้ายการที่ท่านพูดถึง **พูดตลกหยาบโตนเกร** ไม่ได้เป็นคำสั่งห้ามมิให้มีอารมณ์ขันต่างๆไปแต่อย่างใด แต่บริบทบอกชัดเจนว่า ความหมายก็คือ มุกตลกที่สกปรก อันที่จริงแล้วคำที่แปลเช่นนั้น (*อะฮูตราเพเลีย*) มีความหมายว่า อารมณ์ขันที่หยาบคาย ผู้คนของพระเจ้าไม่ควรเอ่ยเรื่องพรรค์นี้เลย ในทางกลับกันเราได้รับคำสั่งให้**ขอบพระคุณ**ดีกว่า การขอบพระคุณอยู่คนละช่องเดียวกับสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้และนั่นคือประเด็น

อฟ 5:5 เปาโลเตือนความจำผู้อ่านของท่านต่อไปว่า **เพราะท่านรู้แน่ว่า คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหว้รูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้** ก่อนที่จะดูคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ไปยุ่งเกี่ยวกับการผิดศีลธรรมทางเพศดังกล่าวจะไม่ได้รับมรดกใดเลยในอาณาจักรที่จะมา ความหมายก็คือว่า คนเหล่านั้นจะสูญเสียบำเหน็จของตนที่บัลลังก์พิพากษาเพราะกิจกรรมพรรค์นั้น นี่ไม่ได้หมายความว่า คนที่มีความผิดในความบาปเรื่องเพศจะสูญเสียความรอดของตนไป แต่พวกเขาจะสูญเสียบำเหน็จของตน นั่นคือ มรดกของพวกเขาในอาณาจักรนั้น

น่าสนใจตรงที่ว่า นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่ อาณาจักรนั้นถูกเรียกว่า ของพระคริสต์ และของพระเจ้าในที่เดียวกัน มันแค่หมายถึงวันที่พระคริสต์เสด็จกลับมาและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้น

คำที่แปลว่า **คนล่องประเวณี (พอรนอส)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘คนล่องประเวณี’ และดังที่กล่าวไว้แล้วข้างบน คือ คนที่ทำความบาปในเรื่องเพศ คำที่แปลว่า **คนโลโลกรก (อาคาซารทอส)** หมายถึงคนที่มีความคิดที่สกปรก การกระทำที่สกปรก และค้นหาต่างๆ น่าสังเกตว่า เปาโลนิยามความโลกว่าเป็นการไหว้รูปเคารพ คนที่ปล่อยตัวไปตามค้นหาทางเพศตามที่บริบทกล่าวไว้ชัดเจน เป็นเหมือนกับคนที่ยกให้ค้นหาเป็นพระของตน ดังนั้น เขาจึงเป็นคนที่ไหว้รูปเคารพ เปาโลกล่าวแบบเดียวกันนี้ใน โครินธ์ 3:5 อีกครั้งที่ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความบาปทางเพศจะทำให้เราสูญเสียบำเหน็จและมรดกในอาณาจักรที่จะมา

อฟ 5:6-7 **อย่าให้ผู้ใดล่องงานด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเองพระเจ้าจึงทรงลงพระอาญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 7 เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย ท่านเตือนว่าอย่าถูกหลอกในเรื่องดังกล่าว เพราะสิ่งเหล่านี้เองพระพิโรธของพระเจ้าจึงเทลงบนชาวโลกที่บาปหนา เมื่อประเทศชาติ (และคนแต่ละคน) ปล่อยตัวไปกับความมลทินในเรื่องเพศ พระเจ้าก็จะทรงปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยพระพิโรธ ดังนั้น เราจึงได้รับคำกำชับมิให้ “คบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย” คำที่แปลว่า **การไม่เชื่อฟัง (อาพะอิเชะเอีย)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความไม่เชื่อ’**

อฟ 5:8 **เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง ท่านเตือนความจำพวกเขาว่า ในอดีตพวกเขาเคยอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณและฝ่ายศีลธรรม คำที่แปลว่า **เมื่อก่อน (โโพเทะ)** มีความหมายว่า ‘ในเวลาที่ผ่านมาแล้ว’ มันหมายถึงก่อนที่เราได้รับความรอด ถึงแม้ในตอนนั้นเราอาจเคยดำเนินชีวิตแบบนั้นมาก่อน แต่ “บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า” เรามาถึงยอดบนสุดของเนื้อหาส่วนนี้แล้ว เราจึงถูกกำชับให้ “ดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” นี่คือ**

การ ‘ดำเนิน’ ที่สี่ในหนังสือเอเฟซัส ความสว่างถูกระบุว่าเป็นพวกเดียวกับความบริสุทธิ์ที่ตลอดทั่วพระคัมภีร์ มันเป็นเรื่องที่ตรงข้ามกับความมืดซึ่งโดยสากลแล้วหมายถึงความบาป

อฟ 5:9 (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) ข้อนี้อยู่ในวงเล็บ นั่นคือ มันเป็นความคิดที่เสริมประเด็นหลักที่ถูกกล่าวมาจนถึงตอนนี้ ในบริบทของความสว่าง ท่านพูดถึง ผลของพระวิญญาณ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความมืดที่ได้ขยายความไปแล้ว นี่บ่งชี้ว่าผลของพระวิญญาณจึงเป็นผลของความสว่าง ในที่นี้มันถูกนิยามว่าเป็น “ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น” ถึงแม้ว่าผลของพระวิญญาณตามที่มีนิยามไว้ในกาลาเทีย 5 สาธยายไว้เก้าอย่าง แต่ตรงนี้มีบอกอีกสามอย่าง ทั้งสองรายการต่างเสริมกันและกัน ทั้งสองรายการบอกถึงผลของพระวิญญาณที่เป็นแบบฉบับ ผลสามประการตรงนี้มีลักษณะต่างๆไปมากกว่า แน่่อนที่ผลสามประการนี้ตรงข้ามกับการงานต่างๆของเนื้อหนังซึ่งถูกพูดถึงในบทนี้มาจนถึงตอนนี้ ทั้งสามประการนี้เป็นคู่ตรงข้ามของความมืดฝ่ายศีลธรรมที่ถูกบรรยายไว้ด้านบน

อฟ 5:10 ท่านวกกลับมาพูดถึงเรื่องที่ค้างไว้ในท้ายข้อ 8 ในข้อนั้นเราถูกกำชับให้ “ดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” ท่านเสริมความคิดนั้นด้วยการกล่าวว่า ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า ความหมายก็คือ การทดสอบสิ่งใดก็ตามเพื่อดูว่ามันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าหรือไม่ ดังนั้นเราจึงถูกสั่งให้รู้จักแยกแยะเสมอว่าสิ่งใดเป็นมลทิน ผิดปกติ หรือสิ่งใดเป็นของความมืดซึ่งมีคายนั่นเหลือเกิน

อฟ 5:11 นอกจากนี้ เรายังถูกสั่งเพิ่มเติมว่า และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า

ความหมายนั้นชัดเจน อย่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับกิจการของความมืดเหล่านั้นซึ่งถูกเอ่ยถึงด้านบน มันถูกบรรยายว่าไร้ผล กิจการดังกล่าวจะทำให้ผลของพระวิญญาณเป็นหมันไป รวมถึงผลฝ่ายวิญญาณอื่นๆด้วย เรากลับได้รับคำบัญชาให้ “ติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า”

อฟ 5:12 การทำกิจการดังกล่าวไม่เพียงเป็นเรื่องต้องห้ามเท่านั้น แต่แม้แต่การพูดถึงกิจการเหล่านั้นก็ยังเป็นเรื่องต้องห้ามด้วย ความหมายน่าจะเป็นการชุบชีพินินทา หรือการพูดถึงพฤติกรรมดังกล่าวโดยไม่จำเป็น เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าอาย ถึงแม้ว่าความบาปดังกล่าวมีดาษดื่นในโลก แต่ในฐานะผู้คนของพระเจ้า มันไม่ควรเป็นหัวข้อการสนทนาของเราเลย

อฟ 5:13-14 แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จะปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกสิ่งที่ทำให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง 14 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า 'คนที่หลับอยู่จะตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน'

ความจริงก็คือ เรื่องดังกล่าวทั้งหมดจะถูกพระเจ้าติเตียน เปาโลบอกว่าการบาปดังกล่าวทั้งหมดคือ "ปรากฏแจ้งโดยความสว่าง" ดังที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:19-20 มนุษย์ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในความบาปดังกล่าวก็เกลียดความสว่างของพระเจ้าเพราะมันติเตียนความบาปของพวกเขา เป็นความจริงที่ความสว่างส่องให้เห็นถึงความมลทิน เปาโลจึงยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิม บางคนคิดว่าข้อความนี้ยกมาจากอิสยาห์ 9:2 บางคนก็คิดว่า 26:19 บางคนก็คิดว่าเป็นอิสยาห์ 60:2 ข้อความที่ว่าคือ "คนที่หลับอยู่จะตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน" อาจเป็นข้อความที่ยกมาจากสามข้อดังกล่าวรวมกัน ข้อความนี้สื่อถึงความสัมพันธ์ระหว่างความมืดกับการหลับใหลฝ่ายวิญญาณ ในหมู่คนทุกคน ผู้คนของพระเจ้าควรตื่นฝ่ายวิญญาณและดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง

อฟ 5:15 ความคิดที่สำคัญอันต่อมาก็แตกยอดมาจากตรงนั้น เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี การ 'ดำเนิน ' ที่หานี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ คำที่แปลเช่นนั้น (*อาคิริโบส*) มีความหมายว่า 'อย่างระมัดระวัง', 'อย่างขยันขันแข็ง' หรือ 'อย่างถูกต้อง' (คำภาษาอังกฤษ *accurate* มีที่มาจากคำนี้) เราจึงได้รับคำสั่งให้ระมัดระวังในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา ท่านเสริมความเห็นเพิ่มเติมว่า "อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา" ในต้นฉบับภาษากรีก ความหมายตรงตัวของประโยคนี้คือ 'อย่าแบบไม่มีปัญญา แต่แบบมี'

ปัญญา' ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า เราต้องดำเนินอย่างมีปัญญาและระมัดระวังในชีวิต
คริสเตียนของเรา

อฟ 5:16 เราเข้าใจเพิ่มมากขึ้นเมื่อได้เห็นคำเตือนที่ว่า **จงฉวยโอกาส** คำที่แปลว่า **ฉวย** (เอ็กซากอร์คไซ) มีความหมายเพิ่มเติมว่า 'ซื้อ' โดยในกรณีนี้คือ ซื้อเวลา ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ การไม่เสียเวลาที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เราไปเปล่าๆ เราต้องใช้มันอย่างรู้คุณค่า มันคือการดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญา นอกจากนี้เรายังถูกเตือนความจำเรื่องความเร่งด่วนของมันอีกด้วย เพราะว่าทุกวันนี้เป็นเวลาที่ชั่ว เปาโลก็เหมือนกับเราในตอนนี้อยู่ในยุคที่ชั่วร้าย ดังนั้นเราต้องรีบใช้เวลาที่พระเจ้าทรงประทานให้เราอย่างมีปัญญาขณะที่เรายังมีเวลาอยู่ "มีเพียงชีวิตเดียว อีกเดี๋ยวก็ผ่านไป มีแต่สิ่งที่ทำเพื่อพระคริสต์ ที่จะอยู่ชั่วกาลนาน"

อฟ 5:17 ผู้เขียนที่ได้รับการคลุใจท่านนี้จึงมาถึงข้อสรุปอันสมเหตุสมผล เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร เรามีปัญญาเมื่อเราจัดระเบียบชีวิตของเราโดย (1) รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า (2) เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และ (3) ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

อฟ 5:18 และเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังก็คือการไม่ "เมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน" หากเราตั้งใจดูดีๆ เราจะเห็นถึงความแตกต่าง อัครสาวกท่านนี้ *ไม่ได้* กำลังพูดว่า 'อย่าดื่มมากเกินไปจนท่านเมา' คริสเตียนมากมายที่ประนีประนอมตีความแบบนี้เพื่อแก้ตัวการดื่มเพื่อเข้าสังคมของตัวเอง แต่ความหมายจริงๆ ก็คือ อย่าเสพของมีนเมาแม้แต่นิดเดียวซึ่งจะนำไปสู่สิ่งที่เกินพอดีทุกอย่าง (นั่นคือ ความไม่เหมาะสม) ความจริงที่สำคัญกว่าและที่ตรงกันข้ามก็คือว่า เราต้อง "ประกอบด้วยพระวิญญาณ" การนำมาเปรียบเทียบความต่างกันนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แทนที่จะเต็มล้นไปด้วยสุรา (spirits) เราได้รับคำบัญชาให้เต็มล้นไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราจะไปถึงระดับฝ่ายวิญญาณที่สูงได้ก็ต่อเมื่อเรายอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระเจ้า ขจัด

ความบาปต่างๆออกไปจากชีวิตของเรา และมีการเตรียมตัวที่จำเป็น โดยการอธิษฐานมากพอ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเราจึงถูกอ้างอิงถึงในข้อก่อนหน้า

อฟ 5:19 จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือ ร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวต่อไปถึงแง่มุมฝ่ายวิญญาณด้านต่างๆซึ่งเกี่ยวข้องกับการประกอบ (เต็มล้น) ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า แง่มุมเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการ “ปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ” ท่านจึงพูดถึงเรื่องที่สำคัญอีกเรื่อง คือ คนตรีแบบคริสเตียน คำที่แปลว่า เพลงสดุดี (*ซาลมอส*) มีความหมายตรงตัวว่า การเล่นเครื่องดนตรีชนิดเครื่องสาย มันจึงหมายถึงการมีเครื่องดนตรีอื่นเล่นผสมโรงด้วย แต่ความหมายในที่นี้ก็คือ การปราศรัยด้วยเพลงสดุดีซึ่งอาจบอกเป็นนัยถึงการยกข้อความจากพระธรรมสดุดี

คำที่แปลว่า เพลงนมัสการ (*ฮูมนอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า’ สิ่งที่ถูกสื่อตรงนัยอย่างชัดเจนก็คือว่า เป้าหมายหลักของคนตรีแบบคริสเตียนคือ การสรรเสริญพระเจ้า คนตรีถูกบรรเลงให้พระองค์ฟัง ไม่ใช่ให้ทุกคนฟัง

จากนั้นท่านพูดถึง เพลงฝ่ายจิตวิญญาณ นี่บ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะตัวฝ่ายวิญญาณของคนตรีแบบคริสเตียนซึ่งแตกต่างจากคนตรีแบบกระตุนเนื้อหนังหรือแบบของชาวโลก อัครสาวกท่านนี้เสริมอีกว่า “ร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” วิธีที่ว่า “ร้องเพลงสรรเสริญ” มีความหมายว่าการสรรเสริญพระเจ้า ดังนั้นคนตรีแบบคริสเตียนจึงควรถูกบรรเลงแด่พระเจ้าโดยมีจุดประสงค์เพื่อสรรเสริญพระองค์ และไม่ใช่เพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่เรา มันเกี่ยวข้องโดยตรงกับการประกอบด้วยพระวิญญาณ นอกจากนี้ควรออกมาจากใจของเราที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าด้วย

อฟ 5:20 อีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประกอบด้วยพระวิญญาณคือ จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ที่เราควรขอบพระคุณมากที่สุดในพระคัมภีร์คือพระเจ้า นอกจากนี้เราได้รับคำบัญชาให้

ขอบพระคุณพระองค์สำหรับ “สิ่งสารพัด” และทำเช่นนั้นในพระนามของพระเยซูคริสต์ หากมีความบาปใดที่คริสเตียนมักกระทำ มันก็คือการขาดซึ่งการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรอันมากมายของพระองค์

อฟ 5:21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า สุดท้ายในบริบทของการประกอบด้วยพระวิญญาณ เปาโลเสริมอีกเรื่องที่เกี่ยวข้อง และนั่นก็คือ การที่เราควรยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า การยอมฟังกันและกันเป็นหลักฐานแรกที่แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ความเยอหยิ่งซึ่งเป็นแก่นแท้ของการทำตามเนื้อหนัง ไม่ยอมอยู่ได้บังคับเช่นนั้น การมีใจที่ยอมฟังเป็นท่าทีที่เกี่ยวข้องกับการประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า นอกจากนี้ ใจที่ยอมอยู่ได้บังคับและยอมฟังยังเชื่อมโยงกับความเกรงกลัวพระเจ้าด้วย เมื่อเราตระหนักถึงความบริสุทธิ์อันน่าตื่นตะลึงของพระเจ้าและการพิพากษาที่มีโอกาสเกิดขึ้นได้ มันก็ควรกระตุ้นเราให้ยอมอยู่ได้บังคับกันและกัน

อฟ 5:22 อัครสาวกท่านนี้ใช้เรื่องการยอมอยู่ได้บังคับเป็นตัวเชื่อมสู่การพูดถึงเรื่องใหม่ นั่นคือความสัมพันธ์ในครอบครัว ตลอดเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้ท่านนำเสนอความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างสามีกับภรรยาซึ่งนำมาเปรียบกับคริสตจักร

องค์ประกอบแรกที่นำมาเปรียบเทียบกันคือ ความสัมพันธ์ของภรรยาต่อสามีของนาง ในคำสอนหนึ่งที่กระชับแต่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส อัครสาวกท่านนี้นำเสนอความจริงขั้นพื้นฐานสำหรับภรรยา ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า คำที่แปลว่า ยอมฟัง (*สูปอทาซโซ*) ถูกนำเสนอในรูปคำสั่ง มันมีความหมายว่า ‘ยอมจำนน’, ‘อยู่ได้บังคับ’ และ ‘เชื่อฟังอีกคน’ เดิมทีมันเป็นคำกรีกที่ใช้ในทางทหารที่หมายถึง การจัดแบ่งยศทหารในกองทัพภายใต้คำสั่งบัญชาของผู้นำ ต่อมาคำนี้ได้กลายมามีความหมายที่ไม่ใช่ในทางทหารอันหมายถึง ‘ทัศนคติในการให้ความร่วมมือแบบสมัครใจ, การยอมจำนน, การยอมรับผิดชอบ และการแบกรับภาระ’

ความหมายที่สำคัญกว่าไม่ใช่การให้ผู้ชายเป็นใหญ่ แต่มันสำแดงถึงระเบียบทางสังคมที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ พระเจ้าได้ทรงมอบหมายสิทธิอำนาจแก่สถาบันพื้นฐานของสังคมหลายสถาบัน ในความสัมพันธ์ของชีวิตสมรส สิทธิอำนาจดังกล่าวถูกส่งผ่านผู้เป็นสามี สัตว์ที่มีสองหัวก็ถือว่าเป็นสัตว์ประหลาด ในสติปัญญาอันเป็นสิทธิขาดของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงกำหนดให้สามีเป็นผู้นำของบ้าน นี้ไม่ได้หมายความว่า ภรรยาเป็นฝ่ายด้อยกว่าแต่อย่างใด นั่นแค่หมายความว่า สามีเป็นคู่หูที่อาวุโสกว่าในความสัมพันธ์ของชีวิตคู่ ทั้งสามีและภรรยาต่างมีความสุขเมื่อผู้เป็นภรรยายอมรับและเชื่อฟังความจริงข้อนี้อย่างเต็มใจ แต่สุดท้ายแล้ว ภรรยาก็ควรยอมฟังสามี ‘เหมือนกับ (ยอมฟัง) องค์พระผู้เป็นเจ้า’ (เอเฟซัส 6:7) ดังที่เราจะเห็นในไม่ช้า

อฟ 5:23 เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เปาโลกล่าวต่อจากคำสั่งนี้เพื่อยกภาพประกอบของความจริงที่เป็นหลักคำสอนหนึ่ง เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยาอย่างไร “พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น” เหมือนกัน ดังนั้นเราเห็นถึงความจริงสองประการ สามีเป็นหัวหน้าของบ้านและพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร เมื่อหลักการเช่นนั้นมีการทำงานในชีวิตคู่ ชีวิตคู่นั้นก็มีความสุข

อฟ 5:24 เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น อัครสาวกท่านนี้ย้อนกลับไปพูดถึงความสัมพันธ์ของชีวิตสมรส ในการพูดถึงสิ่งที่ชัดเจนคือ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และคริสตจักรจึงอยู่ใต้อาณัติพระคริสต์ “ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น” คำที่แปลว่า **ยอมฟัง** (*εὐποταχία*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า ‘ยอมฟัง’ ในข้อ 22 นอกจากนี้ หลักการเรื่องการอยู่ใต้อำนาจยังมีไว้สำหรับทุกด้านของชีวิตอีกด้วย

อฟ 5:25 คราวนี้เปาโลหันมาพูดถึงฝ่ายสามีบ้าง สามีได้รับคำบัญชาว่า **ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน** นอกจากเรื่องการเป็นผู้นำแล้ว เรื่องความรับผิดชอบในการรักภรรยาของตนยังมาพร้อมกันด้วย คำสั่งตามพระคัมภีร์คือ ให้ภรรยายอมฟังสามีของตนอย่างไร คำสั่ง

สำหรับสามีก็คือ ให้สามีรักภรรยาของตนเหมือนกัน ปัญหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการที่ภรรยาไม่ยอมเชื่อฟังสามีจะลดไปได้เยอะหากสามีรักภรรยาจริงๆ คำที่แปลว่า รัก คือ *อากาปาโอ* ซึ่งมีความหมายว่า ‘ให้ตัวเองเพื่ออีกคน’ มันคือการเสียสละนั่นเอง เพื่อบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว เปาโลเสริมว่า เหมือนอย่างที่เราที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร คำพูดนี้สื่อชัดเจนว่า สามีควรมีความรักที่เสียสละแบบเดียวกันให้กับภรรยาของตน นิยามที่สำคัญของความรักดังกล่าวถูกพบในการที่พระคริสต์ได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อเรา

อฟ 5:26 คราวนี้เปาโลกลับมากล่าวถึงพระราชกิจของพระคริสต์ในการที่พระองค์ได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ คำว่า เพื่อ คือ *ฮินา* (‘เพื่อที่ว่า’) พระคริสต์ได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งคริสตจักรไว้ คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮาไกอัคไซ*) มีความหมายว่า ‘ทำให้บริสุทธิ์’ หรือ ‘ชำระให้บริสุทธิ์’ การทำให้บริสุทธิ์ดังกล่าวเป็นมาโดยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ดู ฮีบรู 13:12 นอกจากนี้การสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ก็เพื่อชำระคริสตจักรให้สะอาด “โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ”

คำที่แปลว่า *พระวจนะ* คือ *เรมา* มันหมายถึง ถ้อยคำที่ถูกพูดออกมามากกว่าถ้อยคำที่ถูกเขียน นี่สื่อถึงการชำระคริสตจักรให้สะอาดอย่างต่อเนื่องเกิดขึ้นได้ผ่านทาง การเทศนาพระวจนะ ดังนั้นการชำระเราให้สะอาดแบบครบถ้วนในทางตำแหน่งจึงเป็นมาโดยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์ แต่การชำระเราให้สะอาดแบบต่อเนื่องเป็นรายสัปดาห์นั้นเกิดขึ้นผ่านทาง การเทศนาพระวจนะ นี่ควรทำให้เราถูกคิดเรื่องความสัจซื่อในการไปประชุมนมัสการที่คริสตจักร

อฟ 5:27 *ฮินา* อีกอันปรากฏตรงนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงวางแผนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไว้เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแก่พระองค์เอง ไม่มีจุดดำหรือรอย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย ภาพเปรียบเทียบนี้สื่อถึงเสื้อผ้าที่สะอาดเอี่ยม ริดเรียบและไม่มีคราบเปื้อน มันจึงเปี่ยมด้วยสง่าราศี พระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์ประกอบกับการเทศนาพระ

วจนะอย่างต่อเนื่องเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะมอบเจ้าสาวที่บริสุทธิ์ให้แก่พระบุตรของพระองค์ เพื่อที่คริสตจักรจะได้บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

อฟ 5:28 ท่านจึงกลับมาพูดถึงหน้าที่ของสามี เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง เรามีสัญญาตมในการปกป้องตัวเองฉันใด เราก็ควรรักภรรยาของเราด้วยฉันนั้น ดังนั้น ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง คำสั่งสำหรับสามีที่เรียบง่ายและชัดเจนก็คือ ให้สามีรักภรรยาของตน

อฟ 5:29 เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร กล่าวต่อในเรื่องการปกป้องดูแลตัวเอง เปาโลก็หมายความว่า ไม่มีใครเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง แต่ดูแลมันตามสัญญาตม ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเลี้ยงดูและทะนุถนอมคริสตจักร เราจึงเห็นชัดเจนถึงความรักและการดูแลอันอ่อนโยนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงมีต่อคริสตจักร

อฟ 5:30 เรื่องนี้ถูกทำให้ใกล้ชิดตัวเรามากยิ่งขึ้น เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ นี่เป็นคำเปรียบเทียบอย่างชัดเจน เราเป็นส่วนหนึ่งของพระกายฝ่ายวิญญาณของพระองค์ นั่นคือ คริสตจักร การพูดถึงเนื้อหนังและกระดูกของพระองค์จึงเป็นคำพูดเปรียบเทียบถึงพระกายฝ่ายวิญญาณดังกล่าวเท่านั้น

อฟ 5:31 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' ท่านกลับมาพูดถึงความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ของมนุษย์อีกครั้งซึ่งบรรยายว่าเพราะเหตุนี้เอง นั่นคือ เหตุที่สามีรักและทะนุถนอมภรรยาของตน "ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน" ความนี้เป็นเอกภาพของความสัมพันธ์ในชีวิตคู่จึงมีพื้นฐานอยู่บนความรักที่สามีมีให้กับภรรยาของตน นอกจากนี้ เอกภาพดังกล่าวเป็นมากกว่าการรวมเป็นหนึ่งในด้านร่างกาย มันคือ การรวมเป็นหนึ่งและการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของตัวตนทั้งหมดของพวกเขา เขาสองคนจึงกลายเป็นคนเดียวกัน

อฟ 5:32 **ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก** แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร สิ่งทีกล่าวนั้น โยง ไปถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักรอีกครั้ง เปาโล กล่าวว่ามันเป็น “ข้อลึกลับที่สำคัญมาก” และท่านกล่าวชัดเจนว่าท่านกำลังหมายถึงความผูกพันระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร เราในฐานะอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์จึงควรสบายใจได้ ในความรักและการดูแลที่พระองค์ผู้ทรงเป็นสามีของเรามีให้แก่เราทั้งตอนนี้และตลอดไปเป็นนิตย์

อฟ 5:33 **ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาถึงยำเกรงสามีของตน** การประยุกต์ใช้ย้อนกลับมาที่ความสัมพันธ์ของสามีกับภรรยาในที่สุด ท่านสรุปย่อเนื้อหาส่วนนี้โดยเน้นย้ำคำบัญชาที่ให้สามีรักภรรยาของตน นี่เป็นครั้งที่สาม (และ โดยการบอกเป็นนัยเป็นครั้งที่สี่) ที่คำบัญชาที่ให้สามีรักภรรยาของตนถูกกล่าวซ้ำ การทวนซ้ำหลายหนน่าจะเป็นการเน้นย้ำความสำคัญของคำบัญชานี้ คำสั่งสำหรับภรรยาถูกกล่าวซ้ำในรูปแบบที่แตกต่างจากเดิมเล็กน้อย ภรรยาได้รับคำบัญชาให้ “ยำเกรงสามีของตน” คำที่แปลว่า ยำเกรง (โฝเบะ โอ) มีความหมายว่า ‘เกรงกลัว’ หรือ ‘เคารพ’ ในกรณีนี้ มันอยู่ในบริบทของการยอมอยู่ใต้บังคับและเชื่อฟังดังที่กล่าวไว้ในข้อ 21 อย่างไรก็ตาม คำสั่งที่ให้สามีรักภรรยาของตนก็ถูกกล่าวซ้ำเป็นสองเท่าของคำสั่งที่ให้ภรรยายอมฟังสามี นั่นไม่ได้เป็นการลดทอนหน้าที่ของภรรยาแต่อย่างใด แต่มันเป็นการเน้นย้ำหน้าที่ของสามีในฐานะผู้นำต่างหาก เขาจะกำหนดลักษณะของความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสโดยความรักที่เขามีให้แก่ภรรยาของตน

ภาพรวมของเอเฟซัส 6: บทสุดท้ายของหนังสือเอเฟซัสนำเสนอเรื่องสำคัญสามเรื่อง:
(1) คำสั่งในเรื่องครอบครัวต่อไป; (2) คำสั่งที่ครอบคลุมให้ตั้งมั่น; (3) ความเห็นที่ท้าทาย

อฟ 6:1 **ขณะที่เนื้อหาส่วนท้ายของบทที่ห้าพูดถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว** คราวนี้อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปด้วยคำสั่งที่เป็นสากล ฝ่ายบุตรจงนบถเชื่อฟังบิดามารดาของตบในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก การเชื่อฟังบิดามารดาเป็น

คุณธรรมที่ชัดเจนประการหนึ่ง เปาโลเสริมตรงนี้ด้วยว่า มันเป็นการถูก บิดามารดาจะปลูกฝัง หลักการเรื่องความชอบธรรม ได้มากเมื่อพวกเขาจัดการให้แน่ใจว่าลูกๆของตนเชื่อฟังพวกเขา บุตรที่ไม่เชื่อฟังสุดท้ายแล้วก็เป็นผลลัพธ์ของบิดามารดาที่ไม่ฝักอบรมเขาอย่างมีประสิทธิภาพ

อฟ 6:2-3 ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า’ (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) 3 ‘เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก’

คำบัญชาที่สองสำหรับบุตรถูกเสริมเข้ามา “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า” นี้ไม่ได้ เป็นเพียงบัญญัติหนึ่งในบัญญัติสิบประการเท่านั้น (บัญญัติข้อที่ห้า) แต่จริงๆแล้วมันเป็นบัญญัติ ข้อแรกในสิบข้อที่มีพระสัญญาที่เจาะจงไว้ด้วย: “เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่ แผ่นดินโลก” หลักการกว้างๆก็คือว่า การให้เกียรติบิดามารดาของตนเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับบิดามารดาด้วย มีสติปัญญาในการให้เกียรติดังกล่าวซึ่งจะนำไปประโยชน์ในเรื่อง สติปัญญาของบิดามารดา นอกจากนี้ พระพรพิเศษของพระเจ้าสำหรับการเชื่อฟังดังกล่าวยัง ถูกสื่ออย่างชัดเจนด้วย นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงสัญญาเรื่องการมีอายุยืนสำหรับการเชื่อฟังและ การให้เกียรติบิดามารดาของตนด้วย

อฟ 6:4 คราวนี้เปาโลหันไปพูดถึงผู้เป็นบิดาและบทบาทของเขาในการฝักอบรม บุตรของเขา จำเป็นที่ต้องเน้นที่บิดา ถึงแม้ว่ามารดาอาจใช้เวลากับบุตรมากกว่า แต่ผู้นำในการฝัก อบรมบุตรก็คือบิดา พระเจ้าทรงให้ความรับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวตกอยู่กับเขา มีสองเรื่อง สำคัญที่ต้องพิจารณา (1) ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ ความหมายตรงตัวก็คือ อย่าทำให้บุตรของพวกท่านฉุนเฉียว เรื่องที่สำคัญกว่าก็คือ ความเสมอต้นเสมอปลายและ ความเป็นผู้ใหญ่ บิดาที่มีสติปัญญาจะไม่ข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ โดยการใช้สิทธิอำนาจของ ตนอย่างไม่เป็นธรรม, อย่างไม่มีความเมตตา หรืออย่างโง่เขลา เพราะการทำตามเนื้อหนังหรือ ความไม่เป็นผู้ใหญ่ของตน

(2) อัครสาวกท่านนี้เสริมต่อไปว่า แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตาม หลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำที่แปลว่า การสั่งสอน (ไพเตเซีย) มีความหมายตรงตัวว่า การตี

สอน แต่ในความหมายที่กว้างกว่าของคำๆนี้ มันหมายถึง ระเบียบวินัยโดยทั่วไปและหมายถึง การมีวินัยในตัวเองด้วย คำที่แปลว่า การตัดเตือน (นออุเชะเซีย) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘การ ฝึกอบรมจิตใจ’ เมื่อประกอบกับวลีสุดท้าย “ตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” บิคาทั้งหลายได้ รับคำสั่งให้ฝึกอบรมและเลี้ยงดูบุตรของตนในระเบียบวินัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและการฝึก อบรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย เปาโลจึงพูดถึงหลักการที่ทรงพลังสองประการ: การปลูกฝัง ระเบียบวินัยแห่งความชอบธรรมในตัวบุตรของเรา รวมถึงการฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณตามหลัก ขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย เมื่อรวมกัน ทั้งสองอย่างก็เป็นส่วนผสมอันทรงพลังสำหรับการฝึก อบรมบุตรให้เป็นคนชอบธรรม

อฟ 6:5-6 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์ 6 ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ

คราวนี้ท่านเปลี่ยนมาพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างทาสกับนายบ้าง ความหมายตรงนี้ก็ สอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้างกับนายจ้างในปัจจุบัน ทาส (และลูกจ้าง) ได้รับคำ บัญชาให้เชื่อฟังนาย (นายจ้าง) ของตน เราไม่เพียงเห็นถึงกฎสำหรับความเป็นระเบียบทางสังคม และการมอบหมายสิทธิอำนาจเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องของคำพยานชีวิตด้วย ดังนั้นท่านเสริมว่า การ เชื่อฟังนายฝ่ายเนื้อหนังดังกล่าวนี้ควรมาพร้อมกับความเคารพ (คือ ความเกรงกลัว) จนตัวสั่น เหยด้วยหากจำเป็น แต่หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวควรเกิดขึ้น “ด้วยน้ำใส ใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์”

คำที่แปลว่า น้ำใสใจจริง (ฮัพลอสเตส) มีความหมายว่า ‘ความจริงใจ’ หรือ ‘การไม่มีการเส แสร้ง’ ดังนั้น หน้าทีของเราในงานที่เราทำจึงควรซื่อสัตย์และจริงใจเพราะนายใหญ่สุดของเรา คือพระคริสต์ ท่านเตือนต่อไปให้ระวังการเป็น “คนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน” ความหมายก็คือ การทำสิ่งที่ถูกต้องให้เจ้านายเห็น แต่อู้นที่ที่เขาหันหลังให้ ทำที่ดังกล่าว

เป็นการทำให้ชอบใจคนซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด เจ้านายคนนั้นจะรู้ว่าไม่ช้า มันไม่เพียงเป็น เรื่องที่ผิดเท่านั้น แต่มันยังสะท้อนให้เห็นถึงคำพยานชีวิตของเราด้วย แรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่กว่าของเราควรจะเป็นอย่าง “ทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ”

อฟ 6:7-8 จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจชื่นบาน เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์ 8 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไท

การปรนนิบัติผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือเราจึงควรเป็นไปด้วยใจชื่นบาน “เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์” นอกจากนี้ สิ่งดีใดๆก็ตามที่เรากระทำ แม้แต่สิ่งที่เราทำให้นายจ้างของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงตอบแทนให้แก่เราไม่ว่าเราจะมีฐานะทางสังคมแบบใดก็ตาม (“ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไท”)

อฟ 6:9 ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในทำนองเดียวกัน คืออย่างผู้เชลยเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย คราวนี้เปาโลพูดถึงผู้เป็นนายบ้าง โดยกำชับให้พวกเขาทำสิ่งที่ดีด้วยใจชื่นบานต่อคนที่อยู่ใต้บังคับเขา ท่านเตือนให้ระวังการขู่เข็ญ นอกจากนี้ ผู้เป็นนายทั้งหลายก็ถูกเตือนความจำว่าพวกเขาก็มีนายในสวรรค์ผู้ไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ถึงแม้สังคมมนุษย์อาจลำเอียง แต่พระเจ้าไม่ พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยว่ามนุษย์มียศถาบรรดาศักดิ์อะไร ทุกคนล้วนเท่าเทียมกันต่อเบื้องพระพักตร์ พระองค์ไม่ว่าจะเป็นนายหรือทาส นายจ้างหรือลูกจ้าง

อฟ 6:10 ตอนนี้เรามาถึงเนื้อหาส่วนสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้แล้ว และอัครสาวกท่านนี้ก็ดึงความสนใจของผู้อ่านมาที่ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ มีคำสั่งหลายประการในเนื้อหาส่วนสุดท้ายนี้ซึ่งเน้นเรื่องในทางปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม คำสั่งที่สำคัญที่สุดอยู่ในข้อ 14 ซึ่งบอกว่า “เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น” คำสั่งหลายประการที่มาก่อนคำสั่งนี้ก็นำไปสู่ข้อสรุปนั้น

คำสั่งแรกในรายการก็คือ (1) ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ มันคือส่วนหนึ่งและทั้งหมดของการยืนมั่น ที่น่าสนใจคือคำหลายคำที่

เกี่ยวข้องกับที่เปาโลใช้ คำที่แปลว่า **มีกำลัง** (*เอ็นดูนามอ โอ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกให้พลัง’ ดังนั้น การให้พลังดังกล่าวจึงก่อให้เกิดพลังกำลังนั่นเอง ให้เราสังเกตว่าที่มาของพลังกำลังที่ถูกให้พลังดังกล่าวก็คือ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในหนังสือเพลงสดุดีตลอดทั้งเล่ม เห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเป็นเพียงแหล่งที่มาของพลังกำลังเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเป็นพลังกำลังเองด้วย ดังนั้น ฤทธิ์เดชของพระองค์จึงให้พลังกำลังแก่เรา เราจึงถูกกำชับให้ดึงพลังกำลังจากฤทธิ์เดชดังกล่าว

วลีที่สอง ถึงแม้ว่าในทางไวยากรณ์จะเป็นความคิดที่สอดคล้องกัน แต่ก็เกือบเป็นคำขยายของวลีแรก คำที่แปลว่า **ฤทธิ์เดช** (*คราทอส*) เป็นอีกขั้วของพลังกำลัง ในที่นี้มันก็คือแหล่งที่มาของพลังของเราเอง ความหมายออกไปในทางพลังกำลังและพลังซึ่งเกิดขึ้นมาจากแหล่งดังกล่าว พลังดังกล่าวออกมาจากฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ คำที่แปลว่า **มหันต์** (*อิสคูส*) สื่อถึงพลังกำลังอีกครั้ง ซึ่งลงเอยเป็นเรียวยาวมหาศาล ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือ คำสั่งให้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยดึงพลังฝ่ายวิญญาณออกมาจากฤทธิ์มหันต์อันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ ดังนั้นเรื่องของพลังกำลังจึงถูกสื่อตรงนี้ ไม่ว่าจะเป็นพลังกำลังด้านจิตวิญญาณ ด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ ด้านลำไส้ หรือแม้แต่ด้านร่างกาย อิสยาห์ 40:31 เป็นข้อพระคัมภีร์เดิมที่สอดคล้องกับตรงนี้

อฟ 6:11 คำสั่งที่สองคือ (2) **จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า** เราจะมีพลังกำลังเพื่อเข้าสู่สมรภูมิได้ก็ต่อเมื่อเราสวมยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงให้ได้ คำที่แปลว่า **ยุทธภัณฑ์ทั้งชุด** (*พานอเพลีย* หรือ *panoply* ในภาษาอังกฤษ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ยุทธภัณฑ์ทั้งหมด’ นี่สื่อชัดเจนถึงการสวมยุทธภัณฑ์ทุกชิ้นของพระเจ้า ไม่ใช่แค่บางชิ้น ทหารจะได้รับการปกป้องโดยชุดเกราะของตนก็ต่อเมื่อเขาสวมมันครบทุกชิ้น ยกตัวอย่างเช่น การออกไปรบโดยไม่สวมหมวกป้องกันศีรษะ หรือไม่มีทับทรวง หรือยุทธภัณฑ์ชิ้นอื่นๆที่ปกป้องจุดสำคัญก็เท่ากับเป็นการเชื่อเชิญให้ศัตรูโจมตีจุดที่มีช่องโหว่

จุดประสงค์ในการแสวงหาละก้างของพระเจ้าและสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระองค์ ก็คือ เพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ คำที่แปลว่า **ยุทธอุบาย** (*เมธอเดอเอีย*) มีความหมายว่า ‘กลลวง’ หรือ ‘การหลอกลวง’ เห็นได้ชัดว่าคำภาษาอังกฤษ *methods* มาจากคำกรีกนี้ ความหมายรวมๆก็คือ วิธีในการหลอกลวงของพญามาร มันฉลาดแกมโกงและเจ้าเล่ห์เพทุบาย

อฟ 6:12 อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปถึงการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อทุกคนต้องเผชิญ เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด การต่อสู้ที่คริสเตียนทุกคนเผชิญไม่ใช่การต่อสู้ฝ่ายร่างกายแต่เป็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณ ข้อความต่อไปกล่าวชัดเจนว่าศัตรูคือใคร เราต้องเจอกับการต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ ถึงแม้คำทั้งสี่คำนี้บรรยายถึงอำนาจของซาตาน แต่เราก็ควรหมายเหตุคำแต่ละคำไว้ นี่สื่อถึงจักรวรรดิของซาตานที่มีระเบียบและใหญ่โตมากซึ่งแทรกซึมไปทั่วโลก

คำที่แปลว่า **เทพผู้ครอง** (*อารเค*) สามารถหมายถึงสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ เช่น ทูตสวรรค์ หรือผีปศาจก็ได้ นี่น่าจะใช่ความหมายแบบหลัง มันสอดคล้องกับเรื่องที่ว่าพญามารถูกเรียกว่า “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” ในเอเฟซัส 2:2 นี่ยังสื่อถึง โครงสร้างอำนาจและการบังคับบัญชาแบบเป็นลำดับชั้นในจักรวรรดิของซาตานด้วย ในแบบเดียวกัน ทูตสวรรค์ก็ถูกเรียกว่า “เจ้าผู้พิทักษ์” ในดาเนียล 10:13 นอกจากนี้ในข้อพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนั้น ยังมีการเอ่ยถึง “เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซีย” ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นวิญญาณชั่วตนหนึ่ง (คือ ปีสาย)

นอกจากนี้ในอาณาจักรของซาตานยังมี **ศักดิ์เทพ** ด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็กซออุเซีย*) มีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’ นี่สื่อถึงอีกระดับหนึ่งของจักรวรรดิของซาตาน

จากนั้นเปาโลก็เอ่ยถึง “เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้” คำที่แปลว่า **เทพผู้ครอง** (*คอสโมคราโทร*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เหล่าผู้ปกครองโลก’ คำที่แปลว่า **โลก** (*ไอโออน*) ถึงแม้จะมีความหมายว่า ‘โลก’ แต่ความหมายที่ตรงตัวกว่าของคำนี้คือ ‘ยุค’ ดังนั้นความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ ‘เหล่าผู้ปกครองโลกแห่งความมืดแห่งยุคนี้’ ถึงแม้มีความเชื่อมโยงกับเหล่าผู้

ปกครองที่เป็นมนุษย์ที่ชั่วร้าย แต่บริบทที่ใหญ่กว่าก็คือ ผู้ปกครองที่เป็นพวกของซาตาน นี่สื่อชัดเจนถึงอิทธิพลของซาตานและการทำงานของเหล่าศิปีศาจระดับสูงที่มีต่อความมืดของพวกผู้นำของโลกและกิจการต่างๆของยุคนี้ เราจึงได้เข้าใจถึงความชั่วร้ายของอำนาจปกครองซึ่งดูเหมือนมีชัยอยู่นอกจากนี้เรายังเห็นถึงเหตุผลที่ชัดเจนที่เราควรอธิษฐานเพื่อบรรดาผู้นำของเรา เพราะอิทธิพลของซาตานที่มีต่อพวกเขา นี่ยังสื่อเพิ่มเติมถึงจักรวรรดิอันชั่วร้ายที่มีอำนาจครอบคลุมอยู่ทั่วโลก ซึ่งมีเจตนาที่จะใช้ความมืดฝ่ายวิญญาณเข้าครอบครองในทุกวิธีที่มันทำได้ด้วย

สุดท้ายอัครสาวกท่านนี้พูดถึง “เหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” คำที่แปลว่า **สถานฟ้าอากาศ** (*อะพออูรานีออส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘สวรรค์’ หรือ ‘แบบสวรรค์’ พระคัมภีร์กล่าวถึงสวรรค์สามชั้นถึงแม้มันจะไม่ได้ถูกพูดถึงตรงนี้ก็ตาม มันอาจหมายถึงถิ่นที่อยู่ของพญามารและกองทัพของมันในสวรรค์ที่เป็นชั้นบรรยากาศ เป็นความจริงที่มันถูกเรียกว่า “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” (เอเฟซัส 2:2) มันอาจหมายถึงการที่พญามารสามารถเข้าสู่สวรรค์ชั้นที่สาม (ที่สถิตของพระเจ้า) ได้ในฐานะที่มันเป็น “ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเรา” (วิวรณ์ 12:10) ด้วย อย่างไรก็ตาม ความหมายแบบแรกน่าจะใช่สำหรับตรงนี้มากกว่า

สรุปก็คือว่า เราเห็นถึงคำบรรยายที่ซับซ้อนเกี่ยวกับจักรวรรดิฝ่ายวิญญาณที่ใหญ่โตของซาตาน เห็นได้ชัดว่ามันมีระบบระเบียบมากๆ มันมีการปกครองเป็นลำดับชั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันส่งผลต่อสังคมมนุษย์และการปกครองของมนุษย์มากขนาดไหน

อฟ 6:13 เมื่อได้เห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว อัครสาวกท่านนี้จึงกำชับเป็นครั้งที่สองว่า เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมันได้ คำที่แปลว่า **ต่อต้าน** (*อันริสเทมิ*) มีความหมายว่า ‘ขัดขืน’ แต่เป้าหมายที่ใหญ่กว่าก็คือ การยืนหยัดต่อต้านการโจมตีของพญามาร ยุคสมัยที่เปาโลอยู่นั้นถูกเรียกว่าเป็นวันอันชั่วร้าย สมัยนี้ก็ยังเป็นแบบนี้เหมือนเดิม

อฟ 6:14 เหตุฉะนั้นท่านจงยืนยัน เอาความจริงคาดเอา ความชอบธรรมเป็น ทับทรวงเครื่องป้องกันอก คำสั่งที่สำคัญที่สุดของเนื้อหาส่วนนี้คือ (3) “เหตุฉะนั้นท่านจงยืนยัน” เพื่อต่อสู้กับการ โจมตีอันหลอกลวงของผู้ชั่วร้าย อัครสาวกท่านนี้จึงนำเสนอผ่านทางภาพ เปรียบส่วนประกอบต่างๆของยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณที่จำเป็นต้องใช้ในการยืนยัน ท่านใช้ภาพ เปรียบของทหารราบที่เป็นแบบฉบับของชาวโรมัน ประเด็นสำคัญไม่ใช่ภาพเปรียบยุทธภัณฑ์ ของทหาร โรม แต่เป็นหลักการฝ่ายวิญญาณที่ถูกยกภาพประกอบต่างหาก

ดังนั้น อัครสาวกท่านนี้จึงให้องค์ประกอบหก (หรือเจ็ด) ประการของยุทธภัณฑ์ทั้งหมด ของพระเจ้า (1) ยุทธภัณฑ์ชิ้นแรกคือ *ความจริง* ซึ่งถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับสายคาดเอวหรือ เข็มขัดที่มีไว้เพื่อรัดเสื้อคลุมชั้นนอกของทหารให้พอดีตัว มันช่วยให้ทุกสิ่งที่เหลือเข้าที่เข้าทาง เหมือนกับที่ความจริงทำ (2) ยุทธภัณฑ์ชิ้นที่สองคือ *ความชอบธรรม* ซึ่งถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับทับทรวง ใน 2 โครินธ์ 6:7 เปาโลเขียนเกี่ยวกับ “เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรม” เป็นความจริงที่ความชอบธรรมเป็นเครื่องป้องกันชั้นดีจากการทดลองและผลลัพธ์ที่บ่อนทำลายของความ บาป เช่นเดียวกับที่ทับทรวงปกป้องอวัยวะส่วนสำคัญของร่างกาย ความชอบธรรมก็ปกป้องเรา จากความชั่วร้ายมากมาย

อฟ 6:15 ยุทธภัณฑ์ชิ้นที่สามคือ (3) และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุ ให้เกิดความพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า ความหมายก็คือ การเตรียมตัวบุก เหมือนกับที่ทหาร ที่ไม่ได้สวมรองเท้าย่อมไม่พร้อมที่จะเข้ารบ คริสเตียนที่ไม่พร้อมที่จะนำเสนอข้าวประเสริฐก็ไม่ เหมาะที่จะเข้ารบเหมือนกัน เป็นความจริงที่การตั้งรับที่ดีที่สุดก็คือ การบุกที่เข้มแข็ง

อฟ 6:16 และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับ ลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย ยุทธภัณฑ์ชิ้นที่สี่ของยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณคือ (4) *ความเชื่อ* ซึ่ง ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนโล่ พญามารนั้นเชี่ยวชาญในการยิงลูกศรเพลิงแห่งความสงสัย, ความ ท้อแท้ใจ, ความสิ้นหวัง, การเบี่ยงเบนความสนใจ, ความแตกแยก และการทดลองอื่นๆอีก

มากมาย การดำเนินชีวิตโดยความเชื่อและวางใจพระเจ้าในการต่อสู้กับลูกศรเพลิงทุกดอกจะกลายเป็นโล่ที่ปิดป้องการโจมตีดังกล่าวได้

อฟ 6:17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญูณ คือพระวณะของพระเจ้า ยูทธภัณฑ์ชิ้นที่ห้าคือ (5) “ความรอด” เพราะจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลาย เปาโลจึงอาจสื่อถึงความมั่นใจในความรอดด้วย เช่นเดียวกับที่ศีรษะเป็นอวัยวะส่วนสำคัญที่สุดของร่างกายและหมวกเหล็กก็ป้องกันศีรษะ ความรอดของเราและความมั่นใจในความรอดดังกล่าวจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ท่านปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วย ยูทธภัณฑ์ชิ้นที่หกของคริสเตียน ซึ่งก็คือ “พระวณะของพระเจ้า” ซึ่งถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับพระแสง

คำที่แปลว่า **พระวณะ** คือ *เรมา* อีกครั้งซึ่งหมายถึง คำที่ถูกกล่าวออกมา นี่สื่อถึงการเทศนาพระวณะและการประชุมเพื่อร่วมฟังพระวณะดังกล่าว มันให้การปกป้องฝ่ายวิญญูณได้อย่างแน่นอน สิ่งที่สำคัญก็คือ ในหมู่ยูทธภัณฑ์ชิ้นต่างๆ ที่ได้กล่าวไปแล้ว พระแสง (ดาบ) ถือว่าเป็นอาวุธที่ใช้ได้ทั้งตั้งรับและบุก มันไม่เพียงปิดป้องการโจมตีของศัตรูได้เท่านั้น แต่มันยังสามารถถูกใช้เพื่อบุกได้ด้วย ซึ่งก็เป็นการปกป้องไปในตัว

อฟ 6:18 บางคนคิดว่าสิ่งต่อไปนี้เป็นยูทธภัณฑ์ชิ้นที่เจ็ดหรือยูทธภัณฑ์ชิ้นสุดท้ายของคริสเตียน มันน่าจะใช่ (ไม่ว่าจะในกรณีใด จำเป็นที่เราจะต้อง “ยืนมัน ... และเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมันได้”) นั่นคือ (7) **จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญูณทุกเวลา** วลีที่ว่า “อธิษฐาน... ทุกเวลา” สื่อถึงการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ อธิษฐานโดยไม่หยุด เราเห็นคำเหมือนสองคำคือ “อธิษฐานวิงวอน” คำแรกแปลมาจากคำว่า *พรอเซอูเค* และหมายถึงคำอธิษฐานที่ส่งถึงพระเจ้า คำที่แปลว่า **วิงวอน** (*เดเซเอซิส*) เชื่อมโยงกับความขัดสนหรือความจำเป็นต่างๆ ดังนั้นคำแรกจึงหมายถึง การสรรเสริญ, การขอบพระคุณ และการนมัสการที่ถวายแด่พระเจ้าโดยตรง ขณะที่คำหลังหมายถึงคำขอของเราที่ส่งถึงพระองค์ อย่างไรก็ตาม ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ การอธิษฐาน*เสมอ* ท่านเสริมด้วยว่า “โดยพระวิญญูณ” บางทีอาจเพื่อชี้ให้

เห็นความแตกต่างจากการอธิษฐานซ้ำซากแบบไร้ประโยชน์ของพวกยิวและพวกที่นับถือพระต่างประเทศทั้งหลาย

นอกจากนี้ อัครสาวกท่านนี้ยังกล่าวต่อไปว่าทั้งนี้จึงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน คำที่แปลว่า ระวังตัว (อากรูพณะ โอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไม่หลับไม่นอน’ เหมือนกับทหารที่เข้ากะเฝ้ายาม นี่อาจสื่อถึงการอธิษฐานจนคำมีคึดคั่น อย่างไรก็ตาม ความหมายที่กว้างกว่าก็น่าจะเป็นความไม่ย่อท้อในการอธิษฐาน ท่านเสริมเพิ่มเติมโดยเอ่ยถึงเรื่องความเพียร การอธิษฐานในที่นี้อยู่ในบริบทของ “เพื่อวิสุทธิชนทุกคน” นี้สื่อชัดเจนถึงการอธิษฐานเพื่อผู้อื่น ดังนั้น อัครสาวกท่านนี้ได้สอนเกี่ยวกับการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง, การอธิษฐานโดยจิตวิญญาณ, การอธิษฐานแบบปากเพียร และการอธิษฐานเพื่อผู้อื่น มันให้ความหลากหลายฝ่ายวิญญาณแก่การยืนมั่นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้

อฟ 6:19 และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่งข่าวประเสริฐได้ เปาโลขอให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อตัวท่านเองเพื่อที่ท่านจะสามารถประกาศและเป็นพยานอย่างที่ท่านควรกระทำ คำที่แปลว่า คำพูด คือ ลอกอส ที่เรากู้เคย ความหมายก็คือว่า ท่านขอให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อท่านเพื่อที่พระเจ้าจะทรงประทานถ้อยคำแก่ท่านและที่ท่านจะกล่าวถ้อยคำนั้นออกไปอย่างกล้าหาญ ท่านบอกเป็นนัยถึงความลำบากที่เกิดขึ้นบ่อยๆในการสื่อสารข่าวประเสริฐกับผู้ฟังโดยกล่าวว่ามันเป็นข้อลึกลับ

อฟ 6:20 เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว ท่านจึงเรียกพันธกิจของท่านแบบกวีอย่างไรเพราะว่าเป็น “ทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่” เกรงว่าจะมีคนสงสัย ท่านจึงเอ่ยถึงคำขอให้อธิษฐานเพื่ออีกครั้งเกี่ยวกับข่าวประเสริฐว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว” คำที่แปลว่า เล่า...ด้วยใจกล้า (พารเรเชียซอ ไม) มีความหมายว่า อิสรภาพและความมั่นใจในการพูด

อฟ 6:21 แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่
อย่างไร ทิติกัส ซึ่งเป็นน้องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่าน
ให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง คราวนี้เปาโลเริ่มต้นความเห็นทั้งทำแล้ว ท่านกล่าวว่าท่านได้ฝาก
จดหมายฉบับนี้มากับทิติกัสเพื่อที่พวกเขาจะได้ทราบว่าท่านมีความเป็นอยู่อย่างไรบ้างที่กรุงโรม
ทิติกัสเป็นคนเดียวกับที่ส่งจดหมายฝากไปยังคริสตจักรชาวเมืองโคโลสีและอาจนำส่งจดหมาย
ฉบับนั้นในการเดินทางครั้งนี้ด้วย ในที่นี้เขาอุกบรยายว่าเป็น “น้องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์
ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า” นี้อือว่าทิติกัสไม่ได้เป็นเพียงผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่
ของเปาโลด้วย ไม่ว่าจะในกรณีใด เปาโลก็มีความเคารพในตัวทิติกัสอย่างสูง เขาได้รับมอบ
หมายให้ไปรายงานสถานการณ์ของเปาโลที่กรุงโรมให้คริสตจักรชาวเมืองเอเฟซัสทราบ

อฟ 6:22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึง
เหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน เปาโลกล่าวเสริมว่า ท่านไม่ได้ใช้ทิ
ติกัสไปเพื่อนำส่งจดหมายฉบับนี้และรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์ของท่านเท่านั้น แต่เพื่อหนุน
น้ำใจพี่น้องชาวเมืองเอเฟซัสด้วย คำที่แปลว่า หนุนน้ำใจ (*พาราคาและ โอ*) มีความหมายใน
ปัจจุบันว่า ‘ให้กำลังใจ’ ดังนั้น มีความจำเป็นเสมอในการให้กำลังใจผู้คนของพระเจ้า

อฟ 6:23 คำอวยพรของท่านทั้งลึกซึ้งและไพเราะ ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุข
และความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า นี่ช่างเป็นคำทูลขอ
สามประการอันเปี่ยมด้วยพระพร: สันติสุข, ความรัก และความเชื่อ แหล่งที่มาของสามสิ่งนี้
ไม่ใช่ใครอื่นนอกจาก “พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า”

อฟ 6:24 ท่านปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยคำอวยพร ขอพระคุณดำรงอยู่กับ
บรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาว
เอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยทิติกัส] ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า ความจริงใจ (*อัฟธารเชีย*) ซึ่งมี
ความหมายว่า ‘ความบริสุทธิ์’ และ ‘ความไม่เปื้อนena’ และ ‘ความจริงใจ’ ด้วย คำทูลขอพระคุณ

นี่จึงมีแก่คนที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเช่นนั้น จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำอวยพรที่เจอบ่อยแต่เหมาะสม เอเมน